

MỐI ẮN TÌNH CỦA MỤC-NIỆM-TỪ

Hoàng-Dung bị đánh bất ngờ văng tuốt ra xa, té nhào xuống đất. Nàng chẳng hiểu tại sao, và cũng không buồn đứng dậy, cứ ngồi lì một chỗ. Thình lình đám cỏ lao xao, hình như có nhiều con rắn đang len lỏi bò tới.

Nhưng hề con nào đến gần đều bị Hồng-thất-Công vung gậy trúc đập chết ngay.

Nhưng rắn cứ bò miết tới từng đàn quá đông, đánh hoài không xuể.

Bỗng Hoàng-Dung hét lên một tiếng thất thanh, có hai con rắn xanh biếc phóng lên mढ़ vào người Hoàng-Dung.

Hồng-thất-Công vội vàng là lớn bảo dể phòng, nhưng không kịp nữa và hai đầu ác xà đã cùng mढ़ vào lưng nàng một lúc.

Loại rắn này độc không thể tả, hề cần ai thì chết liền, vô phương giải cứu. Một tý nước giải của nó cũng đủ giết hàng chục mạng, huống chi cả hai con cùng tấn công thì Hoàng-Dung chịu sao nổi.

Trong khi ấy thì xung quanh những tiếng rì rì nổi lên vang lừng. Tiếng dọt • sổng rắn • ở ạt bốn phương kéo tới. Cả ngàn, cả vạn con rắn cùng bò lúc nhúc như làn nước thủy triều đang dâng cao.

Thấy nguy hiểm quá, Hồng-thất-Công vội vàng một tay tóm lưng Quách-Tĩnh, một tay xách Hoàng-Dung, trở thuật khinh công thượng đẳng bay vút người ra xa để tránh rắn. Vượt ra khỏi khu rừng đến trước một sân đình, ông bỏ hai người xuống đất và lật mặt Hoàng-Dung ra xem, da mặt Hoàng-Dung vẫn hồng hào, mढ़ vẫn đỏ mढ़, không có vẻ gì gọi là trúng độc hết.

Hồng-thất-Công vừa sợ vừa mừng, vội hỏi :

— Rắn cắn cháu có hề chi không ?

Hoàng-Dung cười đáp :

— Châu có sao đâu.

Thật ra khi hai con rắn này vừa mổ vào lưng Hoàng-Dung thì Quách-Tĩnh hoảng hốt không còn suy nghĩ gì nữa, lao mình tới chụp hai tay hai con bớp thật chặt.

Trong khi được Hồng-thất-Công xách đi, Quách-Tĩnh vẫn nắm chặt đôi rắn tồn teng trong tay chưa thả.

Hồng-thất-Công hết hồn nạt lớn :

— Thả nó ra, sao đợi quá, rồi nó cắn trúng là toi mạng đấy. Quách-Tĩnh vội vàng bỏ đầu nắm lấy đuôi. Hồng-thất-Công lại la lớn nữa :

— Uy, nắm đuôi càng nguy hơn nữa. Nó quật lại mổ tay là chết liền, sao ngu lắm vậy.

Nhưng cũng may cả cặp rắn đã chết từ bao giờ. Nhìn trên đầu chúng thấy có mấy lỗ, máu đang chảy rỉ rả.

Hồng-thất-Công chột hiều, cười nói :

— A, té ra châu có mặc áo nhuyển vì giúp của cha cháu. Hai con rắn đã bị lỏng nhím trên áo chằm lưng óc chết rồi. Nếu không vậy đã toi mạng cả cặp, còn đâu nữa.

Thằng trâu nước xem chừng, đừng liều như vậy nữa. Quách-Tĩnh cười hi hi đáp :

— Bọn nó cắn em Dung thì sống chết gì cháu cũng bắt giết chúng. Rồi nó cắn mình cũng chịu chứ sao.

Thấy, chẳng hết dạ yêu mình. Hoàng-Dung sung sướng nở gan nở ruột. Nàng nhìn Hồng-thất-Công nhướn miệng cười thoải mái.

Quách-Tĩnh đang vuốt xắt con rắn, bỗng thấy từ phương nhất là từ khu rừng tùng có rất nhiều rắn đang bò lại nữa. Hàng muôn hàng ngàn rắn, lớn có, nhỏ có, xanh, đen, trắng, đỏ đủ màu đập đuôi uốn mình tiếp tục xông tới.

Hồng-thất-Công vội thò tay vào túi lấy mấy viên thuốc bỏ vào miệng nhai liền.

Quách-Tĩnh hoảng vía la lớn :

— Bé Dung, tiền bối, chúng ta lo chạy cho mau.

Hồng-thất-Công nín thình, bưng chiếc hồ lô đỏ đưa lên mồm nức một ngụm rượu trệu mấy cái cho đều với thuốc rồi vọt lỵc phun ra vo vo. Rượu từ trong miệng ông tung ra thật xa, ông

quay vòng quanh một vòng, rượu vẽ thành một cái vòng tròn bao bọc ba người như phễu ranh giới cùng bọn rắn độc.

Bỗng rắn cuốn cuộn đi đến. Mấy con đầu đàn vừa đến vòng thuốc đã nằm quay lơ hết cử động. Các con sau đánh hơi thuốc cũng ngàng đầu lên lắc lư một chập rồi nằm im hết.

Tức thì cả đàn nháo nhác, loạn xạ quay trở lại không tiến tới nữa. Một chập sau chúng chạy tán loạn, bỏ lại mấy con đã chết nằm bên cạnh vòng. Đai rượu thuốc hoặc trong mấy bụi cỏ xanh.

Bao nhiêu rắn sống sót kinh hãi chạy đôn đống lại thành một đám tròn lớn bằng đám ruộng. Mấy con khác bò ngang chạy dọc lẩn lộn, chổng chắt trên nhau lúc nha lúc nhúc như một cái hồ đầy đĩa.

Hoàng-Dung hết sợ mà còn thích thú vỗ tay reo vang rân. Thình lình từ đằng xa tộn mề rừng có ba người, hai tay cầm gậy bước lại, nói lên những tiếng gì nghe chẳng rõ, chặn bầy rắn trở lại. Họ chạy phía này đuổi, qua phía kia ngăn, dáng điệu y như những người chân vịt.

Họ đi dần về hướng này, xua rắn trở lại mỗi lúc thêm đông.

Từ bé đến lớn, Hoàng-Dung chưa khi nào trông thấy số rắn nhiều quá cỡ như lần này. Khi nhìn bọn chúng sợ thuốc rượu của Hồng-thất-Công quấn cục vào nhau không dám bò tới, nàng thấy thích thú vô cùng. Nhưng từ lúc mấy người kia đưa sào dài chặn lại, rắn càng lúc càng đông. Chúng đi đến đâu tiếng cò kêu xào xào.

Con nào cũng ngóc cổ cao nghệu, mồm le lưỡi thò vi vu, hơi tanh bay ra nồng nặc muốn buồn mửa. Hoàng-Dung chịu không nổi, mặt mày tái xanh, tóc gáy dựng đứng, lạnh cả xương sống.

Thình-lình Hồng-thất-Công dùng chiếc gậy trúc thọc xuống đất. Ông vịch mạnh một cái, văng một con rắn xanh tung lên cao. Lập tức ông dùng ngón tay cái và tay trở bêu mặt kẹp cổ con rắn giơ lên cao, rồi dùng ngón tay út đâm thẳng vào bụng rắn, rạch thẳng một đường dài. Đoạn ông dùng ngón tay trở khều ra một cục nhỏ nhỏ xanh lét và nói :

— A, được một chiếc mặt rắn. Tốt lắm, ăn thịt này bỏ lấm. Nói xong, ông há miệng bỏ tọt cái mặt vào, nuốt trổng, chấp

chấp vài cái, nốc một hơi rượu rồi cười lên nói :

— Hổ làm, chỉ ghét một cái là hơi đáng, khó ăn. Nếu thiếu rượu ẻ khó nuốt.

Ông bắt tiếp một con thứ hai, rạch bụng lấy một nửa và đưa cho Hoàng-Dung bảo :

— Cháu nuốt đi, đừng gớm gì hết. Trông vậy nhưng hổ, và nên thuốc làm đây.

Hoàng-Dung không ngần ngại nhận lấy, bỏ vào miệng nuốt liền.

Mặt rắn trởi khỏi cổ họng một tý, nàng đã thấy hết nồn ọc và trong người khoan khoái hơn trước nhiều.

Nàng cả mừng quay sang gọi Quách-Tĩnh :

— Anh Tĩnh, hay quá, anh nuốt thử một cái nhé.

Quách-Tĩnh làm thỉnh tác đầu, chẳng không thấy một nhọc hay hoang mang chóng mặt tý nào hết. Nguyên trước kia Quách-Tĩnh đã uống rất nhiều máu của con Hồng-huyết-xà tại phòng thuốc của Lương-tử-Ông, cho nên bây giờ lại kỳ rần.

Tất cả bao nhiêu rắn đến gần chàng hình như đánh hơi biết cho nên bỏ lánh đi nơi khác hết. Rắn có nhiều cũng chỉ uy hiếp Hồng-thất-Công và Hoàng-Dung mà thôi.

Quách-Tĩnh thì không một con nào dám đến gần, hình như sợ hãi.

Hoàng-Dung hỏi Hồng-thất-Công :

— Hồng-lão tiên hỡi, bây giờ này có người nuôi hay sao mà nhiều thế này ?

Hồng-thất-Công tuy giữ đầu nhưng cặp mắt đăm đăm nhìn về phía ba người đàn ông ăn mặc đồ trắng đang cầm gậy dài lửa rần.

Ba người này nhìn thấy Hồng-thất-Công mở rắn lấy mặt nuốt thì tức giận vô cùng, bèn rú lên mấy tiếng, đưa gậy ra hiệu lệnh tập trung vây rần.

Tức thì bao nhiêu rắn lớn nhỏ đều đứng yên, cổ ngóc lên cao nghệu hình như đang chờ lệnh.

Cả ba người cùng đứng lên, bước tới mấy bước. Tên đi đầu dùng cây gậy sắt chỉ vào Hoàng-Dung thét thật lớn :

— Ba tên quý rừng tùm, muốn chết phải không ?

Hoàng-Dung cũng trừng mắt đưa tay chỉ vào mặt chúng nhại lại :

— Ba tên quý rừng tùm, muốn chết phải không ?

Hồng-thất-Công thích chí cười ha hả và khen lớn :

— Con bé kháu thiệt, đối đáp thật suông câu và hạp ý ta lắm.

— Trâu nước, mây có lạnh trí bằng nó không ?

Quách-Tĩnh mỉm cười lắc đầu.

Ba tên áo trắng gởi trận lời đanh. Tên đầu đàn, mặt mày vàng khè như kẻ đau bệnh thũng, cầm chiếc gậy sắt đâm một nhát lạnh như tên bắn, ngay bụng Hoàng-Dung. Cây gậy sắt xé gió đi vút vút nghe rộn người. Tên này quả có bản lĩnh khá cao siêu chứ đâu phải tầm thường.

Hồng-Thất-Công liền đưa cây gậy trúc khế điếm vào đầu gậy của người ấy.

Lập tức người này dừng tay, về mặt thất sắc liền. Cây gậy sắt của hắn tức thì dính chặt vào đầu gậy trúc như bị đá nam châm hút, hắn nghiêng rần trợn mắt hai tay nắm chặt cây gậy định kéo ra, nhưng không nổi. Sau cùng hắn ôm cả gậy vào bụng, vận sức giật mạnh ra.

Hồng-thất-Công điếm nhiên như thường. Tay phải nắm đầu gậy, miệng bự một tiếng, khè hất bản tay lên. Tự nhiên có nhiều tiếng tác tác nổi lên, cây gậy sắt bị gãy vụn ra thành 7, 8 khúc. Cả thân hình người này tung vút lên cao quay hai ba vòng, ngã lộn phèo ra phía xa hơn ba chục thước, xéo lên trên một đám rần gần ba trăm con. Cũng may vì là nghề chẵn rần có uống thuốc kỳ sâu, nên hắn không bị rắn cắn vào người.

Hai tên khác thét kinh thán lết như Hồng-thất-Công rồi chạy lại gần tên đó hỏi nhỏ nhỏ :

— Đại ca, có bị thương tích gì không ?

Tên này không đáp chỉ bậm môi xoay minh toán dùng thể * cá chép vượt đàng * nhảy tung lên cao. Không ngờ bản vừa vận sức bỗng toàn thân mềm nhũn, la lên một tiếng ôi, ngã bật ra sau đê chết luôn mười mấy con rắn nữa.

Tên đứng gần phía chạy tới dùng gậy chổng xuống cho hắn vọc vào môi đang dẫy nước.

Cả bọn trông thấy bản lãnh của Hồng-Thất-Công quả sức cao siêu thì kinh hồn hoảng vía nép đứng ra xa không còn dám điếu hùng hổ như trước nữa. Một chập sau chúng rút lui vào đứng giữa đám rần và tên bị đánh vừa rồi hướng về phía Hồng-Thất-Công hỏi lớn :

— Xin người cho biết quý tính cao danh.

Hồng-Thất-Công chỉ ngựa mặt lên trời cười mãi không đáp.

Hoàng-Dung trợn đôi mắt phượng nhìn ba đứa quát lớn :

— Đâu bọn này là ai ? Tại sao vô cớ lùa hàng vạn rân độc đi cắn người ?

Cả ba tên nhớn nằng định trả lời, thành lịch từ phía sông (ông có một người xuất hiện. Người này mình mặc toàn đồ trắng, mặt mày thanh tú đẹp đẽ, tay phe phẩy chiếc quạt, đi đứng khoan thai, bước vòng qua đàn rân bước lại gần.

Hoàng-Dung và Quách-Tĩnh giật mình nhìn kỹ, thì ra người này không ai lạ, chính là Bạch-Đà-Sơn-Chùa Âu-Dương Công-Tử. Người này đi đứng độ với mình mấy lần tại Vương phủ và ngoài khách điếm.

Âu-Dương Công-Tử thân nhiên bước tới. Hân đi đến đàn, bầy rân tự động tránh sang một bên hình như quen thuộc lắm và có phần sợ hãi hẳn là khác.

Ba tên áo trắng vừa trông thấy Âu-Dương Công-Tử thì lễ phép chấp tay vái chào, nói mấy câu gì không nghe rõ và đưa tay chỉ cây gậy sắt bị gãy bỏ đồng trước mặt.

Âu-Dương Công-Tử như mây một chút rồi giữ về mặt thân nhiên như thường.

Hân hướng về phía Hồng-Thất-Công chấp tay vái dài một cái và mỉm cười nói :

— Xin lão tiên bỡi niệm tình tha lỗi cho ba đứa xa nó đi vô tình thật là, xúc phạm đến lão tiên bỡi. Tiểu tử xin nhận danh chủ nhào tờ lời nhận lỗi.

Nói xong, Âu-Dương Công-Tử liếc đôi mắt bên như dao về phía Hoàng-Dung nhẹ nhàng nói :

— Thật không ngờ con người thiện kiêu bá mỵ, sắc nước hương trời như cỏ nương lại hạ cõ tới nơi đây. Ta đã hết dạ chờ mong, lùa rân đi khắp bốn phương trời tìm kiếm. May thay hôm nay lại được tái ngộ. Rõ thật là duyên trời vương vẫn.

Hoàng-Dung ngáy hân rồi xi một cái, tré mới tỏ ý khinh bỉ, nàng quay sang Hồng-Thất-Công nói :

— Hồng-Thất-Công tiên bỡi, tên này là gã sỏ khánh điếm đảng miền Tây-ực, xin tiên bỡi cho hân vái cái tát tại để dạy hân chừa bỡi tật xấu xưa nay.

Hồng-Thất-Công gật đầu rồi nhìn Âu-Dương Công-Tử nói :

— Phạm nuôi rân độc phải có nơi có chốn, ranh giới phân minh, chứ có đâu lại hiện ngang lùa đi khắp xứ như thế này. Ta hỏi người đã lấy thế lực nào mà dám làm điều ngang ngược như vậy hử ?

Âu-Dương Công-Tử đáp :

— Bọn rân này rất có quy củ, nhưng hôm nay vì quá đói nên chúng vượt kỷ luật đi loạn xạ ra đây, xin tiên bỡi nghĩ câu : bươm dơi làm cần mà miễn chấp.

Hồng-Thất-Công nói nóng hổi gần :

— Ta hỏi mi trong khi lùa rân đi đường, chúng đi cắn chết bao nhiêu nhân mạng rồi ?

Âu-Dương Công-Tử giả bộ ngạc nhiên hỏi lại :

— Sao có chuyện lạ vậy. Rân đi có khu vực đàn hoàng chứ làm gì có chuyện cắn người như thế ấy ?

Hồng-Thất-Công quát mạt như điệu chiêu thẳng vào mặt Âu-Dương Công-Tử, hừ một tiếng rồi nạt lớn :

— Mi vẫn còn lêu mếp cái gì ư ? Ta muốn biết mi có phải giống họ Âu-Dương hay không ?

Âu-Dương Công-Tử vội chấp tay nói :

— Dạ, thưa đúng, tiểu tử vốn giống họ Âu-Dương ở miền Tây-ực. Chắc có lẽ cỏ nương này đã trịnh cùng lão tiên-bỡi khi này rồi. Tiễn đây, tiểu tử cũng cầu mong lão tiên-bỡi cho biệt cáo danh quý tánh.

Hoàng-Dung không chờ Hồng-Thất-Công đáp, vội cướp lời quát lớn :

— Ta đâu thêm để cạy đền cái tên của mi. Còn vị tiên-bỡi này đâu thêm cho mi biệt rõ danh tánh. Ta chỉ e rằng khi đã nghe tên rồi mi chẳng có đủ can đảm đứng lại đây trong giây phút mà thôi.

Mặc dầu Hoàng-Dung nặng lời quát mắng, nhưng Âu-Dương Công-Tử vẫn không tức giận tý nào. Hân vẫn tươi cười đưa mắt liếc nhìn về Âu-Dung.

Nhưng Hồng-Thất-Công đã quát hỏi :

— Nay, mày có phải con của thằng Âu-Dương Tây-độc ở Bạch-Đà-Sơn tại Tây-ực hay không ?

Âu-Dương Công-Tử ngạc nhiên, chưa kịp đáp thì ba tên sỏ đã nổi nóng trợn mắt mắng lớn :

— Lão già, đừng hèn lùa. Người là kẻ nào lại dám kêu Tống Sơn chủ của chúng ta là thằng này thằng nọ ?

Hồng-Thất-Công cười ha-ha một hồi, nói lớn thêm :

— Kẻ khác không dám nói, nhưng ta đây chỉ một tên sỏ mà tách-tươi, dám gọi tên cũng cơm của thằng chủ nhà này mà thôi.

Ba tên xà-nô đó mở mắt ra, tai định lớn tiếng chửi mắng nữa. Nhưng Hồng-Thất-Công đã khẽ điếm đầu gây trên mặt đất, toàn thân bay vút lên như con chim đại bàng vũ cánh, đến sát bên cạnh ba tên ấy. Bỗng nghe liên tiếp «bộp, bộp, bộp» nổi lên. Ông đã lẹ như chớp, tát luôn ba cái vào mặt bọn chúng. Trong lúc thân hình chưa xa xuống đất, ông đã khẽ chổng đầu gây một cái, lao vút người về chỗ cũ, lạnh như nháy mắt.

Hoàng-Dung vỗ tay hoan hô âm ý rồi nói lớn :

— Hay quá, tuyệt quá. Ngón này ông chưa dạy cháu đó. Rồi đây cháu sẽ bắt đến ông đây.

Ba tên xà-nô bị Hồng-thất-Công đánh cho ba cái tát không nghe hó hé một tiếng, gì, cứ đứng im tay bợm mặt.

Thì ra trong lúc đưa tay tát, Hồng-thất-Công đã nhân tiện dùng một tư thế bẻ xương, vận tráo-quai hàm qua một bên nên không cử động được nữa.

Nhìn bọn chúng thân hình thì ngó tới mà mặt lại quay ngang như người trông phông á khẩu, trông thật buồn cười.

Động tác quá ư mau lẹ nhẹ nhàng này đã làm cho Âu-Dương Công-tử vô cùng kinh sợ về bản lĩnh của ông già lạ mặt. Hắn vội vàng bước lại đưa tay nữa lại xương đầu của mỗi đứa rồi nhấm Hồng-thất-Công cúi đầu thưa :

— Chắc lão tiền bối có quen biết với chú của tiểu tử.

Hồng-thất-Công cười lớn nói :

— À, té ra mi là cháu của Âu-dương Phong đây sao ? Hơn hai mươi năm nay không gặp nhau, ta tưởng hẳn không còn sống chứ.

Thầy lão ăn mày ăn nói phách lối và ngạo mạn quá chừng. Âu-Dương Công-tử phẫn nộ trong bụng.

Nhưng nhìn qua một thể vira rồi hẳn cũng đã thấy bản lĩnh của ông cao siêu quá mức. Hơn nữa, nếu đã quen biết với chú mình thì nhất định phải là một tôn trưởng trong võ lâm, cũng vai vè ấy. Nếu gây sự, mình đâu phải là tay đối thủ.

Nghĩ vậy nên Âu-Dương Công-tử cõ nên lòng lễ phép nói :

— Tiểu tử thường được gia thúc nói bao nhiêu bọn cũ cùng thời đều mắc dích chết toi cả rồi. Cũng may nay lại gặp được lão tiền-bối, mà lại làm nghề ăn mày.

Hồng-thất-Công ngược mặt cười rồi lấy tay chỉ mặt Âu-Dương Công-tử nói :

— Khía kien thảng chịu khéo miệng khéo mồm, dám xỏ xiàng rủa mồm người trên trước. Ta hỏi mi, hôm nay mi đâu bày ác ôn này đầu đây có mục đích gì ?

Âu-Dương Công-tử đắc chí về câu nói xỏ của mình đã được lão ăn mày nghĩ thâm, tươi mặt cười hoài, tay phất phơ cây quạt hân đáp :

— Tiểu tử từ Tây-vực qua đây tìm một người bạn thiết. Vì đường xa muốn dậm đi một mình quá buồn nên đem bọn này theo cho có bạn.

Hoàng-Dung chỉ vào mặt hắn nói lớn :

— Mi dám mở miệng nói dối mà không biết ngượng. Bước ra khỏi nhà dấn theo cả một bầy thế thiết. Thế mà bảo đi một mình.

Âu-Dương Công-tử mỉm cười, tay cầm quạt phất phơ ra vẻ vô cùng nhàn hạ, đưa mắt liếc Hoàng-Dung một cái thật tinh tứ và nói với giọng rất thiết tha :

— Ta đâu buồn đâu có phải vì kẻ nào xa lạ, chính vì mỹ nhân đang đứng nói chuyện hôm nay. Mỗi lúc nay không ăn ngon ngủ yên, cũng vì tưởng nhớ em mà ra cả.

Hoàng-Dung thấy anh chàng quá si tình nên ôm bụng cười ngặt nghẽo, đoạn miệng rằng :

— Thế, vấn về chỉ cho làm. Ai thêm cái bản mặt như mi mà tương với tư, buồn với nhớ.

Nguyễn Hoàng-Dung ghét cay ghét đắng cái mặt anh chàng điếm đàng này, nhưng khi ở Triệu Vương-Phủ không tiện nói. Nàng chỉ nói bóng gió cho qua chuyện khi mình đang bị cớ thế. Hôm nay nàng nói toẹt ra, có khác nào dội gió nước lạnh vào mặt Âu-Dương Công-tử.

Khi ấy, Hồng-thất-Công đã nghiêm giọng bảo :

— Chú mi hoành hành nơi Tây-vực, hẳn tưởng thiên hạ chẳng ai dám động đến chân lông mình. Vì vậy nên bọn này vào Trung nguyên xem người bằng nửa con mắt. Ta khuyên mi hãy tỉnh mộng và cuốn gói cút gấp cho rồi kéo ăn năn không kịp, vì còn nể mặt thằng chú mày, nên ta chưa nở ra tay đó thôi.

Âu-Dương Công-tử bị Hồng-thất-Công chích cho một chập toi bồi, lại còn đuổi đi lập tức nếu tức giận vô cùng. Hắn muốn dùng

vô lực, nhưng tự xét mình, thua sát quá xa, không dám, nhưng
chẳng lẽ cái đầu rất lợi liền thì còn chỉ là thế thông, vì vậy nên hẳn
cái đầu là phép thừa :

— Tiểu tử xin tuân theo và kính chào Lão tiên bô, cầu chặc
Lão tiên bô bèo mũi không già. Nếu mai sau Lão tiên bô đau yếu
không đả sức hành nghề, xin có Đền Bạch Đả Sơn, Cháu cháu tiểu
tử hứa sẽ chu toàn tận tâm.

Tại xứ của tiểu tử có nhiều thứ thuốc ngoại khoa thần hiệu,
nhất là loại thuốc chữa những người ăn mày trổng thực hay trổng
gió cầm khâu !

Hồng-thất Công cười lớn cất lời :

— Thôi mày khỏi phải nhiều lời xỏ xiêng, chửi khéo nữa. Tao
là bậc trên trước, đâu thèm chấp với bọn tiểu sinh mắt nết. Xưa nay
tao vẫn là một thàng ăn mày. Chứ mày, tao đâu có ngân. Trước
đây hai chục năm, chú mày với tao đã từng đấu nhau trên 8 ngày
liền tiếp chưa phân thắng bại.

Bây giờ cũng khỏi phải nhọc lòng đến Bạch-Đả-Sơn làm chủ nữa.

Thôi cắt đi cho rồi, oát con ! Nếu còn nói dài, đừng oán trách nhé
Au-Dương Công-tử nghe nói hết hồn và nghi hửng :

— So với chú, mình chỉ học được một phần mười võ thuật. Lão
ngay so năm trước đây đã đánh ngang sức với chú mình. Nếu dùng
sức thì có khác nào đem trứng chọi đá. Thôi đừng nên gây sự, rút
lui cho yên thân. Hơi đâu đi mua cái khố vào mình.

Nghi vậy, Au-Dương Công-tử chấp tay vái chào Hồng-thất Công
một lễ, liếc mắt mèn mèn kéo năng tiến một lần chột rồi quay lưng
cùng bọn xà nõ chuẩn bị rút lui. Chúng rít lên những tiếng kỳ dị.
Bỗng bao nhiêu rắn, cũng lúc nhúc quay đầu trở lại. Rắn
nào theo thứ ấy sắp hàng ngũ chỉnh tề rồi cũng một lượt đi tới. Cả
một làn sóng rắn đỏ nâu, xanh xanh, hìc hìc, đeo ngòm ào ạt
tiền vào khu rừng thông. Trong phút chốc đã mất dạng, chỉ còn nghe
tiếng ào ào xa xa. Trên cỏ còn rơi lại những mảnh nhớt tanh hôi
chứ không nổi.

Hoàng-Dung lắc đầu nói :

— Từ bé đến lớn chưa khi nào cháu thấy số rắn nhiều đến bậc
này. Hồng Lão tiên bô, có phải họ nuôi không ? Họ nuôi để làm gì vậy ?

Hồng-thất Công nức một ngón tay, lấy vật so lau mó hôi
trán rồi lầm bầm :

— Ô, nguy hiểm thật.

Quách-Tinh ngạc nhiên hỏi :

— Lão tiên bô nói sao cháu không được hiểu ?

Hồng-thất Công nhìn lại người, thờ dài nói :

— Hẳn sự sai ta rút lui rồi. Nhưng vì dụ hấn trong ngoài có
xua hàng trăm vạn rắn độc đi càng qua thì không phải là chuyện dễ
tiểu đầu nhé.

Thêm thàng Au dương-Phong đến nữa mới nguy chứ. Riêng ta,
ta đâu có sợ, nhưng ta chỉ ngại cho tánh mạng của hai cháu, khó
mà bảo toàn trước những âm mưu thâm độc của chú cháu nó.

Hoàng-Dung liền thông nói :

— Có gì mà ông phải lo. Nếu chúng nó nguy hiểm lắm, mình
chỉ cần đi là thượng sách chứ gì.

Hồng-thất Công nói :

— Ô, phải lắm, tạm thập lực kẻ di đảo vì thượng, nhưng đợi
với thàng Tây-Độc bay muốn chạy cũng không thoát nổi được đâu.

Hoàng-Dung thấy khó chịu hỏi thêm :

— Au-dương-Phong, chú của tên diêm đàng hỏi này, là hạng
người thế nào ?

Hồng-thất Công ung dung đáp :

— Ta chỉ muốn nói thực, không khinh ai mà cũng chẳng muốn
đé cao một ai hết. Các cháu hậu sanh chưa hiểu được sự ác độc của
thàng ấy. Nhưng cháu cứ nghe câu ca dao của thiên hạ thì rõ :

« Đông-Tà, Tây-Độc, Nam-Đê, Bắc-Cái, Trung-Thần-Thông »
Tây-Độc chính là nó đây.

Hoàng-Dung đã có một lần ăn mình sau khách điếm nghe Khưu-
xứ-Cơ kể qua một bận, biết được phần nào, nay nghe chính miệng
Hồng-thất Công nhắc lại lần nữa.

Nàng tỏ vẻ sành đời nên góp lời thêm :

— Cháu đã biết câu chuyện này từ ngày còn tầm bé, đâu có lạ
chỉ. Cháu kể thử phải không nhé. Bắc-Cái là Lão tiên bô, phải
không ? Còn Trung-Thần-Thông là Vương-Trùng-Dương, giáo chủ
Toàn-Châu phải, đúng chưa ?

Hồng-thất Công gật đầu nói :

— Ừ, đúng lắm, còn thàng cha mày là gì biết không? Hân là Đổng-Tả đi đôi với Âu Dương-Phong là Tây-Độc.

Cha mày với Âu Dương-Phong một tà một độc, đều phải hạng vira. Họn chúng không hao giở từ từ với thiên hạ đâu. Tựa đây ta nói luôn cho hai đứa biết:

— Đồi nay người võ công, số một trong thiên hạ là Vương-Trung-Dương, thấy cha Toàn-Chân thất tử. Vương-Trung-Dương ngày nay đã chết, nhưng thiên hạ ai cũng hỏi phục cả tài lẫn đức. Ngươi ta trong võ lâm ngũ hổ còn lại bốn đứa, chưa đứa nào hơn đứa nào mà cũng chưa ai chịu thua sút ai.

Sở cha mày hay hỏi ăn mày này ai đáng mặt hơn thì tại bay cứ xét lấy.

Hoàng-Dung hết sức áy náy khi thấy Hồng-Thất-Công cứ nêu cha mình ra, một tà, hai ác, nào nghiêm khắc, chỉ chỉ đó thôi, nên vội nói để bùa chữa phần nào:

— Cháu chả hiểu sao người đời gọi cha cháu là Đổng-Tả. Theo cháu nhận xét ông ấy tốt lắm, có tà chút nào đâu? Có lẽ người đời ác mồm xấu miệng đặt điều bêu xấu cho ông ấy chăng?

Hồng-thất-Công cười ha hả bảo:

— Con bé ranh thật. Lúc nào cũng bênh cha chửi chạp. Cha mày là người ương gàn đúng bực, chẳng coi thiên hạ ra chi, thì không gọi tà thì gọi là gì cho đúng nữa.

Về mặt võ công chân chính thì ta đây cũng cũng nhận Vương-Trung-Dương là xứng đáng nhất, tài đức ngang nhau.

Rồi nhìn Quách-Tĩnh ông hỏi:

— Cháu có học võ của Toàn-Chân phải hay không?

Quách-Tĩnh thưa:

— Dạ, cháu được Đơn Dương-Tử Mã Ngọc truyền dạy nội công hai năm trời.

Hồng-thất-Công mỉm cười đáp:

— Ừ, phải như vậy mới đúng, nếu mày chưa luyện nội công đến mức ấy thì làm sao mới một tháng đã học gần hết «Giảng Long thập bát chương» của ta được.

Hoàng-Dung lại hỏi nữa:

— À quên, còn Nam-Đề là vị nào nhỉ?

Hồng-thất-Công đáp:

— Người ấy là một vị Hoàng-đề.

Quách-Tĩnh la lớn:

— Ừ, một vị Hoàng-đề cảnh vàng lá ngọc mà có võ công cao siêu đến bậc thượng đẳng như vậy, sao?

Hồng-thất-Công nói:

— Hân tuy là một vị Hoàng-đề, nhưng bản lãnh phải thượng, chính ta và Hoàng-Dung cũng phải kiêng nê.

Quách-Tĩnh và Hoàng-Dung còn muốn hỏi thêm nữa, nhưng thấy Hồng-Thất-Công có vẻ suy tư không vui nên chẳng dám nói nữa.

Hồng-Thất-Công ngược mặt nhìn trời, châu mày suy nghĩ một chập lình như có điều gì đáng lo liệu chưa xong nên ông vội vàng đứng dậy quay mình bước nhanh vào trong diêm.

Bông đầu vật áo của ông mọc trướng chịch dính ở khung cửa rách toạc một đường dài.

Hoàng-Dung vội nói:

— Ông đi chiu vá cho nhé.

Nói xong nàng chạy vào trong hồi chủ diêm mượn kim chỉ đem ra vá áo cho Thất-Công.

Hồng-Thất-Công nhìn Hoàng-Dung đang cầm kim, vội đưa tay đoạt chiếc kim rồi tung mình chạy thẳng ra ngoài.

Hoàng-Dung, Quách-Tĩnh tò mò dặt nhau chạy theo xem thử. Chỉ thấy Hồng-Thất-Công vung tay một cái, một làn sáng nhỏ nhỏ xẹt ra.

Hoàng-Dung chú ý nhìn theo thấy một chiếc kim khâu nhỏ nhỏ cắm ngay giữa đầu một con châu châu đậu trên ngọn cỏ giữa sân. Nàng phục quá võ tay khen rồi rút.

Hồng-Thất-Công xách con châu chấu lên bảo:

— Mày hết bay nháy chưa?

Rồi nhìn hai người, ông nói luôn:

— Thằng Tây-Độc Âu Dương-Phong có tài chuyên người răn và điều khiển làm theo ý mình. Thật là một kỳ công hiếm có mà nguy hại vô cùng.

Theo ta nhận xét thì thằng cháu, nó vừa rồi không phải một đứa tốt. Hân tuổi nhỏ mà ăn nói xỏ xiêng trịch thượng. Mồm miệng là chằm chọc đủ điều khi về gặp chú nó, chắc cháu cũng làm điều thêu dệt cho thêu oán thêm thêu.

Khi gặp lại lão Âu Dương-Phong tất nhiên lảnh ít dữ nhiều.

Ta chỉ lo cho hai cháu nên muốn tìm một phương pháp để trừ được cái độc của chúng.

Hoàng-Dung vội reo lên và liêng tholing nói :

— A ha, cháu hiểu rồi; ông muốn luyện lời ném kim để bủa chắt bầy rắn của chú cháu nó phải không ?

Hồng-thất-Công trợn mắt nhìn Hoàng-Dung nói :

— Con nhỏ này quá thông minh sáng ý. Ta nói câu đầu nó đoán ra câu chót đúng phong phúc. Giỏi đây, mày giống thằng cha mày phư hết, thật quả rau nào sâu ấy.

Hoàng-Dung lại hỏi :

— Sao ông không phun sương như khi này, cháu thấy lời này hay hơn. Dùng kim phóng bắt quả chết từng con một đầu có lợi hại gì ?

Hồng-thất-Công đáp :

— Đành rằng phun thuốc cũng hay, nhưng chỉ nhất thời mà thôi. Kim phóng chết từng con một, nhưng nếu áp dụng theo lời «mưa thiên hoa vũ» (mưa rải khắp trời) thì một năm kim chằm giết cả hàng bao nhiêu rắn độc. Ai lại đi phóng từng cây một như mí tưởng.

Hoàng-Dung vỗ tay khen hay và nói :

— Vậy thì cháu phải ra phố mua kim về ngay bây giờ mới được.

Nói xong, lẹ chân chạy tuốt ra ngoài :

Nhìn bóng nằng vira khuất ngoài đầu phố, Hồng-thất-Công gật gù nói :

— Lão Đông-Tà ác độc như yêu như quỷ mà để được một gái đẹp như tiên, khôn ngoan đúng bậc. Thật là cha mẹ sanh con, trời sanh tánh. ! Tánh ý trời cho, ai muốn mà được ?

Một hồi lâu Hoàng-Dung về, tay ôm hai gói kim thật lớn, nằng tươi cười kể chuyện :

— Kể cũng ác, cháu lúng hết các phố mua vét không còn một cây kim. Giá bây giờ, các bà các cô muốn tìm kim vá áo cho chồng cũng không có nữa.

Quách-Tinh hỏi :

— Minh mua kim mặt tiền chứ có làm gì đâu mà gọi rằng ác ?

Hoàng-Dung cười hi hi đáp :

— Anh nghĩ xem, các ông chồng rách áo đưa vợ vá. Nếu lúc về không kim nói hết cả, ai tìm được. Như thế thì làm sao khỏi bị nghi là đi chợ ăn quà rồi hết tiền, kiếm chuyện chớng chớ. Gặp ông chớng nóng tính sao khỏi ăn đòn ?

Hồng-Thất-Công cười ha hả nói :

— Cứ như ta đây, đừng có vợ, khỏi cãi lý nghi nan vô ích. Nay hai cháu, bây giờ ta dạy hai đứa cách ném kim thôi.

Từ nay con Dung và thằng trâu nước hết còn trách lão ăn mày này chỉ ham ăn mà quên huấn luyện hoặc cho rằng ta đầu nghé đấy nhé.

Thôi, hai đứa hãy theo ta ra đây.

Hoàng-Dung, Quách-Tinh nhìn nhau khoái chí mỉm cười. Cả hai nắm tay nhau đi theo.

Khi đến chỗ tập, Quách-Tinh lại chấp tay thưa :

— Thưa lão tiên bô, cháu không muốn luyện môn này nữa.

Hồng-Thất-Công trợn mắt kinh ngạc hỏi :

— Ủa sao lại trái chớng rồi, thằng trâu nước ? Mày còn đòi cái gì nữa ?

Quách-Tinh thưa :

— Cháu đang luyện mấy thế võ của ông dạy chưa được tinh thực. Nay học thứ khác nữa e không nên chuyển mà lại mang tiếng quả lợi dụng lòng tốt của ông.

Hồng-thất-Công thấy Quách-Tinh thật thà trung hậu như vậy bằng lòng lắm. Chính ông cũng có nghĩ đến điều ấy. Tuy nhiên vì sự việc này xảy ra bất ngờ và cần gấp quá nên phải luyện ngay để kịp thời ứng phó, để giúp cho hai đứa bảo vệ tánh mạng. Nếu chờ luyện môn cũ cho thành thực, lỡ sự việc xảy ra trở tay hết kịp.

Cho nên càng nghĩ ông càng thấy mến thương Quách-Tinh hơn nhiều.

Ông nghi bụng :

— Thằng này còn nhỏ mà tánh ý thật thà chất phác, nghĩ sao nói vậy, quả ít có đứa như vậy.

Rồi quay qua Hoàng-Dung, ông hỏi luôn :

— Còn con bé, mày nghĩ sao, cháu cũng muốn như nó phải không ?

— Hoàng-Dung cười hi hi, đáp :

— Cháu lại khác. Hề ông dạy cháu thứ gì cháu học thứ này, chẳng bao giờ khen chê. Nếu bây giờ chưa thạo, thì thủng thủng luyện thêm về sau, có mất đầu mà chọn với lựa, trước với sau cho bộn trí.

Thế rồi Hoàng-Dung bắt đầu tập lối phóng kim nhỏ. Quách-Tinh đi qua phía bên kia rừng luyện lại 15 thế chớng Giảng-

Long. Chàng hí học tập hoài, càng mệt càng có thêm cho nên mức tăng tiến trông thấy rõ rệt. Quách-Tĩnh mừng quá, càng gia tâm luyện thêm nữa.

Sau mười ngày, Hoàng-Dung đã tập thành thực tập lý thuyết đến thực hành môn « phóng kim châm đũa trời ». Mỗi khi nâng vung thì hàng trăm mũi kim phóng ra loang loang như mưa hoa. Sức công phá cũng rất lợi hại, nhưng về việc thực hành cho trúng đích cần tiếp tục luyện thêm nhiều nữa.

Một ngày kia, sau buổi dạy, Hồng-thất-Chung nắm lấy ra gốc cây tùng ngày 0 0, ngũ tạng ngon lành. Hoàng-Dung đoán chắc ông đã có ý sắp xa rời bọn mình. Nàng vội vàng lo đi chợ mua thêm để làm một bữa thật ngon gọi là báo đền ân tri ngộ cho ông chúa ăn may đáng kính mến. Quả thật từ xưa đến nay trên thế gian chưa một kẻ nào được tốt số bằng hai đứa.

Khi ở chợ về, Hoàng-Dung tay xách giỏ đầy rau và thức ăn đi tung tăng. Tay phải ở không lại tập thêm phép « mũi thần hoa vũ ». Khi về gần đến cửa diêm hồng nghe có tiếng nhạc ngựa reo long cung từ phía sau. Nàng quay lại thấy giữa đường có một người cưỡi ngựa nhong nhong đi đến.

Một cô gái mặc đồ tang ngồi trên yên, khi đến khách diêm dừng lại nhảy xuống đất đứng nhìn vào.

Hoàng-Dung vừa nhận ra Mục-Niệm-Từ thì trong bụng hết sức phẫn vận, nàng đoán chắc Mục-Niệm-Từ đến đây không ngoài mục-đích tìm Quách-Tĩnh để kết hôn như lời đính ước của Khưu-xử-Cơ đã hứa trước mặt Dương Thiệu-Tâm trong giờ hấp hối.

Nàng cảm thấy cõi lòng đau xót, tay xách giỏ, đứng nhìn trân trân mà chẳng nói nên lời, nàng nghĩ bụng :

— Con bé này đâu có đẹp để gì mà bọn Toàn-Chân và Giang-Nam-Lục-Quái cứ huộc anh Tĩnh phải đính ước. Khi đó nghe anh ý có từ chối không chịu. Chẳng rõ đó là từ chối thật tình hay để lấy lệ cho đỡ mắc cỡ.

Rồi nàng thấy trong bụng xốn xang rồi râm-râm to và nghĩ thêm :

— Hừ, thật hay giả chưa biết. Nhìn con này thấy lộn ruột quá. Mình cứ cho nó ném một trận rồi sẽ hay.

Nghĩ vậy, nàng đi thẳng về bếp lo nấu xong mấy món ăn rồi chạy ra dóm thú.

Nàng thấy Mục-Niệm-Từ đang ngồi thờ trên ghế, mặt buồn rĩ rượi như cánh hoa phù dung dưới gió. Càng buồn càng đẹp, càng đẹp Hoàng-Dung càng thấy ghét cay ghét đắng hơn lên.

Khi ấy từ bả chạy đến hỏi nàng cần dùng thứ gì. Mục-Niệm-Từ nói :

— Cho tôi bát canh miến, thái thêm một ít thịt bò dằm tái. Như vậy đủ rồi.

Từ bả vừa bước đi, Hoàng-Dung bước đến gây chuyện liền :

— Ô, con gái mà đòi xoi thịt bò tái; không sợ sinh ruột lên sao?

Mục-Niệm-Từ nghe nói quay phớt lại. Thấy Hoàng-Dung nàng hơi bở ngỡ, nhưng một lát đã nhớ ngay ra cô này là nàng áo trắng hôm nọ. Chính cô này đã dắt ngựa đến diêm trợ rồi cặp Quách-Tĩnh cùng cưỡi chung trên Tiên-hồng-mã đi trốn đi đấy mà!

Nàng đứng dậy đưa tay vừa vẫy vừa nói :

Em, em ! Em đừng có một tai đây sao ! Lại đây nói chuyện cho vui.

Hoàng-Dung cứ đứng y chỗ cũ, blu môi nói :

— Mấy lão đạo sĩ ăn chay sanh sự đâu? Ông già lớn và lão thư sinh loát choắt ở nơi nào? Họ không cùng đến hay sao mà chỉ đi một mình thôi?

Mục-Niệm-Từ không chấp về câu hỏi sách mé ý, chỉ ôn tồn đáp :

— Không có, mấy ông ấy bận việc đi nơi khác rồi. Chính tôi cũng không rõ nơi nào. Tôi đến đây chỉ một mình mà thôi.

Trong ý Hoàng-Dung muốn đánh cho Mục-Niệm-Từ một trận đờ bốt cơn ghen tức.

Nhưng nàng ngại Khưu-xử-Cơ. Lúc hỏi dò được biết ông ý không có mặt, nàng mừng rỡ muốn ra tay ngay. Nàng cảm thấy máu nóng bốc lên phừng phừng cả mặt, bèn đưa mắt nhìn đối phương một lần chốt trước khi ra tay.

Mục-Niệm-Từ cốt mình thon thon, chân mang đôi giày thêu nhỏ xíu. Toàn thân mặc màu trắng đại tang. Trên mái tóc mây đen huyền có cài một đóa hoa trắng, cánh hoa nhỏ trông thật thanh nhã. gương mặt bẽn lẽn, mũi cao, đôi mắt ngấn lệ. Dáng

đi đứng tuy mềm mại nhưng được nét dài hùng, trên vai có còi một con dao Trúy thủ.

Liếc thấy vẻ đẹp kín đáo thùy mi và duyên dáng của đôi phương, Hoàng-Dung càng bực tức.

Nàng muốn ra tay ngay, nhưng thấy võ cô đánh người coi sao tiện, nên đưa mắt nhìn qua một lần nữa. Khi trông thấy con dao trúy thủ, nàng rất mừng vì đã có dịp để gây sự được rồi.

Nàng thừa biết con dao này của tiên phụ Quách-Tinh lưu lại làm lễ đính ước hôn phối cho hai người. Nếu đoạt mất dao này thì còn bằng chứng nào để nói tới chuyện cưới hỏi nữa, chừng ấy Quách-Tinh sẽ hoàn toàn thuộc về mình rồi.

Nghĩ vậy, nàng vội vàng dịu giọng nói với Mục-Niệm-Từ :

— Chị vui lòng cho em mượn con dao Trúy thủ xem qua một tý, nghe đến con dao này quý báu vì sắc bén làm phải không chị ?

Nguyên con dao Trúy thủ này do Bao-tích-Nhược đã trao ra làm vật di chúc cho con sau này. Cả vợ chồng Dương-thiết-Tâm đều chết hết, nên Mục-Niệm-Từ mới giữ con dao ấy. Nàng xem nó là một báu vật của cha mẹ truyền lại, lúc nào cũng đeo bên mình chớ không cho đó là một vật sinh lễ đính ước hôn phối. Đối với nàng, Quách-Tinh là một người anh đáng quý mến. Chẳng cũng là một bậc ân nhân của gia đình nàng. Vì chừa Quách-Tinh đã xả thân cứu mạng hai cha con trong khi dựng cờ ty võ chiêu phò.

Khi nhìn thấy sắc diện của Hoàng-Dung đổi khác, Mục-Niệm-Từ cố ý không muốn đưa ra. Nhưng Hoàng-Dung vừa hỏi đã chạy lại lấy ngay. Chẳng lẽ nàng giữ lại không đưa cũng khó coi. Cho nên Mục-Niệm-Từ phải buộc lòng mở con dao xuống cầm đưa cho Hoàng-Dung. Xưa nay Mục-Niệm-Từ xem Hoàng-Dung như người em gái nhỏ đáng thương chứ không có gì ác ý.

Hoàng-Dung cầm bao dao, nhìn nơi chuôi thấy khắc hai chữ « Quách-Tinh » thì giật mình nghĩ bụng :

— Như vậy con dao này của Quách ta ta, sao lại để cho hân giữ được. Lẽ ra phải chính ta giữ con dao này mới đúng.

Nàng rút dao ra. Lưỡi dao vừa thoát khỏi vỏ đã toát ra một làn ánh khí rợn người. Nàng thất kinh buột miệng nói :

— Ô, bảo đao, thật là bảo đao rồi.

Nói xong, nàng tra dao vào vỏ rồi thọc luôn vào bọc trước bụng, tuyên bố :

— Dao này của Quách-Tinh. Ta phải trả lại cho anh ấy mới được.

Mục-Niệm-Từ ngạc nhiên quá, quắc mắt hỏi :

— Sao, em bảo sao ?

Hoàng-Dung nghiêng ngang đáp :

— Trên chuôi dao có khắc rõ ràng hai chữ « Quách-Tinh », lẽ có nhiều là của anh ấy rồi. Báu vật phải được hoàn cố chủ. Ta đem cho anh ấy xem thử. Nếu cần ta sẽ trả lại ngay.

Mục-Niệm-Từ trợn đôi mắt phượng nói lớn :

— Dao này là kỷ vật của cha mẹ ta lưu lại lúc làm chung, nào phải của người khác. Thôi đừng có nhiều chuyện ngang ngược, hãy trả lại cho ta ngay.

Nói xong, nàng tung người đứng dậy, Hoàng-Dung vánh vào nhìn ngay mặt nàng thách :

— Dùng ấy có võ nghệ ra sao mà dám đòi giành dao lại chứ ?

Nói xong nàng phi thân ra khỏi đình, chạy thẳng về phía đống núi.

Hoàng-Dung biết lúc này Hồng-thất-Công đang ngủ kỹ trong rừng thông mà Quách-Tinh cũng đang luyện võ gần đó. Nàng muốn dụ Mục-Niệm-Từ ra nơi xa vắng để hạ thủ cho rồi ? Nổi vào hướng đó, hai người hay được, nhất định sẽ cản trở ngay.

Mục-Niệm-Từ thấy sự việc xảy ra quá ư trắng trợn và đột ngột thì máu hận nổi lên bừng bừng. Nàng nghĩ bụng, Hoàng-Dung có con Thần-mã Hân-huyết-Câu, nếu để nó dùng ngựa thì không thể nào đuổi kịp nữa. Vì vậy nên nàng vội tung người đuổi theo sát gót.

Hoàng-Dung cố ý chạy vòng quanh, một lát đến một ngọn đồi, thông mọc thưa thưa, không bóng người qua lại. Nàng mới dừng chân lại nói :

— Nếu chị thắng được ta, dao này sẽ được hoàn lại tức khắc, nếu không, khỏi đòi nữa.

Mục-Niệm-Từ cố đứng lời dịu ngọt dỗ nàng :

— Dao này là báu vật của cha mẹ chị truyền lại. Thấy đao

này cũng như nhĩa được mặt sông thâu. Chỉ cần nó làm. Em làm ơn trả lại cho chị, chứ lấy đi làm gì?

Hoàng-Dung lại nghĩ khác. Nàng cho rằng Mục-Niệm-Từ muốn giữ dao để nhớ đến chủ dao là Quách-Tĩnh. Nhưng nàng đã nói trở đi là nhớ mẹ nhớ cha. Nghĩ vậy nên nàng nói giận bưng bưng, cơn ghen-lừa đến cổ họng, quát lớn:

— Ai là chị em với mày, mà xưng chị với em luôn miệng, không biết ngược hay sao?

Quát chưa dứt lời, Hoàng-Dung đã phi thân như cơn gió lốc, xông ngay đến tái thẳng vào mặt Mục-Niệm-Từ.

Mục-Niệm-Từ vội vàng nghiêng mình né tránh. Nhưng ngặt nỗi vì thế «lạc anh chướng» vô cùng lợi hại của chúa đảo Đào-Hoa quá ư kỳ ảo, né tránh né thì chuyển ngay thế khác tức thì. Mục-niệm-Từ tránh được hai đòn thì tiếp thêm hai đòn khác đã đánh mạnh vào mặt sườn «bóp bóp» liên tiếp. Nàng đau muốn lạng người.

Mục-Niệm-Từ uất quá hết đầu nổi nữa. Nàng vội nhẩy ra phía trái rồi hồi bộ tung quyền đánh ngược lại một đòn vô cùng ác liệt.

Hoàng-Dung hét lớn:

— Tưởng gì chớ ngón «Phá ngọc quyền» này mà cũng mang ra lóc-thiền hạ.

Mục-Niệm-Từ nghe Hoàng-Dung nói đích danh ngón võ của mình thì chợt dạ vội nghĩ:

— Úa lạ, thế võ này của Hồng-Thất-Công bí truyền cho ta, chẳng hiểu vì sao hạn lại biết rõ được?

Tức thì Hoàng-Dung liên tiếp tung ra ba đòn theo đúng chiến lược của thế «phá ngọc chướng» khiến cho Mục-Niệm-Từ chớp mắt không biết tránh né đường nào, phải nhẩy vọt ra ngoài cách mấy thước và quát lớn:

— Ngón này ai dạy cho em đây?

Hoàng-Dung cười lật đáp:

— Đó là thế võ của ta tự luyện lấy chứ có gì đặc biệt đâu mà hỏi lời thôi.

Rồi nàng lại xuất luôn hai thế «thạch phá thiên kích» và «khai thiên tịch địa» cũng trong ngón «Phá ngọc chướng» tấn công luôn.

Mục-Niệm-Từ càng sợ hơn nữa, vội vàng hỏi lớn:
Khoan đã, em có biết Hồng-Thất-Công hay không?

Hoàng-Dung đáp:

— Ông ta là bạn già của bọn ta chứ có ai xa lạ. Mày đã dùng võ của ông đã truyền dạy, thì ta lại dùng các ngón khác chế để phá cho mày xem. Mồ mắt mà xem, ta sẽ hạ mày trong giây phút.

Rồi nàng vừa cười vừa tấn công tới tấp. Quyền cước tung ra như mưa bấc, trông không kịp nữa.

Theo như bản lãnh của Hoàng-Dung được cha truyền cho cũng đã lâu hơn Mục-Niệm-Từ rồi. Nhưng chỉ sau này nàng được Hồng-Thất-Công truyền cho mấy chục thế võ cực kỳ tinh diệu, thì Mục-Niệm-Từ làm sao đương cự nổi. Hơn nữa trong khi cơn ghen đã chế ngự tinh thần thì Hoàng-Dung tấn công càng thêm ác liệt hơn nữa. Nàng bấn loạn đành mãi không một chút nào nương tay.

Mục-Niệm-Từ thấy mình không đủ sức, muốn hô cơn dao Truy-Thủ, tìm cách chạy đi cho rồi. Nhưng muốn chạy cũng không thoát.

Hoàng-Dung đưa bàn tay trái xê ra như một lưỡi dao, chém phết ngang, xé gổ và vỡ vỡ cũng mãnh liệt. Mục-niệm-Từ phải vội cúi mình né tránh. Bỗng đâu Hoàng-Dung xuất thế «lau hoa phát huyết thủ» thọc đúng vào xương gáy, nơi «Đại truy huyết».

Mục-niệm-Từ cảm thấy cả đầu óc tê dại không còn thấy cảm giác nữa.

Nguyên đại huyết này là một trong ba nơi hệ trọng nhất trong châu thân. Khi bị điểm trúng thì cả người không thể cử động nổi nữa.

Hoàng-Dung bước sấn lại, đưa ngón tay điểm luôn vào mạch «Hồn khiếu» nơi bả vai của Mục-niệm-Từ, khiến nàng ngã liền ra tại chỗ.

Rồi nàng tuốt dao truy thủ vung lên chém liên mấy nhất vòng quanh đầu Mục-niệm-Từ, cách da nàng độ vài phân, nhưng không hề đứt một sợi tóc.

Ánh dao loang loang bay sát da mặt lạnh buốt. Mục-Niệm-Từ nhắm mắt chờ chết. Một chớp sau vẫn chưa thấy Hoàng-Dung chém thật mà con dao cứ vù vù lộng lộn bên tai thì bực mình hét lớn:

— Mày có giết thì giết phứt ta đi cho rồi, đũa dũa làm chi vậy hử con bé ?

Hoàng-Dung cười đáp :

— Ta với mi đâu có thù oán chi mà uờ đi giết mi. Nhưng nếu mi bằng lòng nhận nghe một điều kiện, ta sẽ tha ngay lập tức.

Mục-Niệm-Từ tuy gặp hoàn cảnh nguy nan, mạng sống bị đe dọa, nhưng vẫn giữ được khí tiết. Nàng thà chịu chết chứ không bao giờ chịu nhục phải quỵ lụy người khác.

Nàng trợn mắt hét lớn :

— Có nương thà chết, không bao giờ cầu xin ai để được sống. Mi cứ giết ta cho rồi, đừng đòi hỏi dài giằng vô ích.

Hoàng-Dung nói :

— Ta tiếc cho mi một trang quốc sắc, nếu bị chết oan và chết yêu cũng đáng thương hại.

Mục-Niệm-Từ nghĩ bụng :

— Ta thà điếc tai còn hơn nghe những lời xu nịnh bộ điệu ngoa giả dối của con bé này.

Nghĩ vậy nàng nủ thình không đáp.

Một lúc sau, Hoàng-Dung dịu giọng nói :

— Anh Quách Hương nhớ mày lắm. Nếu mày thuận ưng chắc anh hạnh phúc vô cùng.

Mục-Niệm-Từ ngạc nhiên hỏi :

— Mày bảo sao, nói lại nghe thử ?

Hoàng-Dung nói thẳng vào vấn đề ngay :

— Ta biết rõ lòng mày lắm. Mày đã có ý ấy thì đời nào chịu hứa hẹn, thôi đừng làm bộ nữa. Cái chuyện cưới nhau mà không vô hay sao ?

Mục-Niệm-Từ ngờ ngác hỏi :

— Tao hoàn toàn không hiểu gì hết. Chuyện gì mà làm bộ ? Cưới hỏi ai, vì sao mà hứa hẹn ? Nói rõ thêm xem nào, việc gì mà xa xôi mãi vậy ?

Hoàng-Dung nghiêng răng ghé miệng nói khe vào tai Mục-Niệm-Từ :

— Thì cưới hỏi với anh Tỉnh chứ sao ? Anh Quách-Tỉnh của tao đây, còn giả bộ nữa sao ?

Bây giờ Mục-Niệm-Từ đã chợt hiểu. Thì ra con bé này đã ghen lắm, nàng mỉm cười nháy lại :

— À, té ra anh Tỉnh của mày. Hèn chi mày bắt tao thế độc nhưng phải thế cái gì ?

Hoàng-Dung không nường ngờ, đánh liều nói thực :

— Đúng đấy ! Bây giờ nếu mày chịu thế không lấy anh Quách-Tỉnh nữa, ta tha liền lập tức. Đưa nào nói láo chưởi vào mặt nó.

Mục-Niệm-Từ cười ngất rồi nói :

— Chuyện gì mày phải bắt tao thế. Mày thử kể đáo vào họng buộc tao phải ưng anh ấy, xem tao có thuận hay không ?

Tao không bao giờ nghĩ đến chuyện ưng anh ấy, vì anh là đại ân nhân của gia đình tao rồi. Cả cha mẹ tao và tao thấy đều mang ơn nặng của anh ấy.

Hoàng-Dung như người trên cung trăng vờ rơi xuống ? Nàng thấy nhẹ nhõm cả người, vội hỏi rồi rít.

— Thật không ? Chỉ của em, có nói thật không, hở chị ?

Mục-Niệm-Từ đáp :

— Ngoài lý do anh ấy là người đại ân nhân của gia đình ta, còn một lý do khác khiến ta không thể nào ưng được đâu có đi ngôn của cha bắt buộc. Đó là vì ta đã trót...

Nói đến đây, Mục-Niệm-Từ nói nhỏ nhỏ như qua một cơn ào mùng :

— Khi cha ta sắp hạ trần, thần trí hôn mê bấn loạn, ông đã quên rằng, lúc sanh tiền ông đã hứa hôn ta cho một kẻ khác rồi.

Hoàng-Dung chẳng khác nào người chết được sống dậy, vội vàng quay xuống, nói rằng :

— Trời ơi, thế thì em đã làm và phạm lỗi nặng cùng bà chi. Xin chị rộng lòng tha thứ cho em.

Nàng nói rồi vội vàng khai huyết cho Mục-Niệm-Từ, xoa chân xoa tay cho nàng rồi, miệng hỏi tu tít :

— Chị ơi, chị cứ nói thật với em đi, đừng e thẹn giấu giếm làm gì. Lúc trước Dương Ho tiên bối đã hứa hôn chị với kẻ nào. Chị nói đi, để em mừng cho chị.

Mục-Niệm-Từ thẹn thùng đỏ mặt xem tợ như đóa hoa anh đào. Nàng nói nhỏ nhỏ :

— Người ấy, em đã gặp nhiều lần rồi, sao chóng quên vậy ?

Hoàng-Dung vô trăn bươi óc suy nghĩ, nhưng vẫn không đoán được ai liét, nên vội hỏi útra :

— Em đã gặp người ấy rồi sao? Ồ, em đã gặp biết bao nhiêu người, nhưng có để ý đến ai đâu. Nhưng em cũng đoán chắc hẳn rằng, kẻ nào được chị mến yêu phải là kẻ rất tốt và rất tài giỏi, phải không chị?

Mục-Niệm-Từ cười và nói :

— Nếu nói đến cái tốt, thì trên đời này thật không ai tốt bằng Quách-Tĩnh.

Hoàng-Dung đặc chị nói :

— Chị không muốn lấy anh ấy nếu khen anh ấy tốt. Còn em thật ra anh ấy chỉ là một người thật thà chất phác nhưng nặng nề và hơi thô lùn sao ấy.

Mục-Niệm-Từ đáp :

— Quách Ân nhiều là người anh hùng, thân hình vạm vỡ hiên ngang chứ đâu có nặng nề thô bì? Anh ấy bản chất thuần lương chân chính, nghĩa hiệp mà tài cao, chẳng những cha chị mà chính chị cũng phải phục anh ấy như một người gương mẫu rất đáng kính mến.

Hoàng-Dung thấy Mục-Niệm-Từ cứ ca tụng tình quân mình mãi, lại ngại sẽ có đờn ngược chàng, nên hỏi vặn lại :

— Anh ấy là người hoàn toàn được chị tin tưởng. Như vậy lại sao chị bảo đâu để dao vào họng cũng không ưng anh ấy được? Sao có chuyện mâu thuẫn như thế? Em chẳng hiểu nổi.

Mục-Niệm-Từ thấy Hoàng-Dung cứ cố vẻ ngây thơ con nít nhưng lại rất thành thật. Nàng cảm tay cô bé, phải áo quần người dầy rồi từ từ nói :

— Chị muốn em trả lời câu này :

Hiện nay em đã cùng Quách-Tĩnh hứa nghĩa trăm năm rồi. Nếu mai sau, em gặp một người khác tài cao gấp mười lần, đức hạnh vượt gấp trăm anh ấy. Em có thể phụ tình cũ theo duyên mới. Được không? Em có khi nào tham vàng bỏ nghĩa được không? Em cứ trả lời cho chị biết.

Hoàng-Dung chớp mắt mấy cái rồi gật đầu đáp :

— Lễ tất nhiên là phải giữ trọn nghĩa cũ. Đối với em trên đời này chỉ có anh Quách-Tĩnh mà thôi, thiếu anh ấy đời không đáng sống nữa. Còn chị thì sao?

Mục-Niệm-Từ mỉm cười đáp :

— Nếu Quách Ân nhân nghe được những lời chỉ thiết của em, không hiểu anh ấy sung sướng đến bậc nào.

Như chị thì cách đây chưa lâu lắm, nghĩa phụ đất chị đến Bắc-Kinh dựng cơ nghiệp vũ chiểu thâu. Có một chàng đã thề với chị. Người ấy...

Hoàng-Dung đã «a» lên một tiếng rồi vỗ tay nói :

— Em đã biết rồi. Người ấy chính là Tiêu-vương-gia Hoàng-nhan-Khang.

Mục-Niệm-Từ nóng bừng đôi má vì cảm động. Nhưng nàng sợ Hoàng-Dung hiểu lầm mình ham muốn địa vị Vương-Gia của chàng nên vội nói thêm :

— Chàng dù là một vị Vương-Gia hay một người bạch dinh khổ rách cũng như vậy mà thôi, chị đâu quan tâm chỗ ấy. Đâu chàng có tốt hay xấu, chị cũng không màng.

Vì một lời đã hứa, đầu vật đời sao đời, cũng không thay lòng đổi dạ em ả.

Hoàng-Dung thấy Mục-Niệm-Từ nói năng nhỏ nhẹ nhưng trong lời nói bao hàm cả một sự cương quyết thật tình, cho nên nàng thấy xúc động và mến thương vô hạn. Cả hai nắm tay nhau ra ngồi dựa một góc tảng đá tâm sự. Tình thân thiết có mỗi đêm ấm sâu đậm lắm.

Hoàng-Dung cầm con dao Trùy-thủ trả lại cho Mục-Niệm-Từ và nói :

— Chị hãy cứ giữ dao này đi. Lúc này em đã thề với chị, xin chị chớ giận.

Mục-Niệm-Từ không nhận, đáp :

— Sau này em sẽ là vợ của Quách Thê-huynh. Thì bây giờ em là kẻ đáng giữ con dao này. Đó là điều hợp lý nhất.

Hoàng-Dung mừng quá, không cần khách sáo, hẳn hoàn lộ ra trên nét mặt, như liền con dao vào bọc rồi nói :

— Ồ, chớ tốt quá, chị thương em quá.

Nàng trầm ngâm suy nghĩ cố tìm một vật gì thật xứng đáng để trao tặng cho Mục-Niệm-Từ, nhưng nghĩ mãi chưa ra.

Nàng bỗng nghĩ đến một việc nên vội hỏi Mục-Niệm-Từ :

— Hôm nay có chuyện gì quan hệ mà chị phải một người một ngựa về đến chốn này? Nếu có gì cần đến em, em xin nguyện tận tình giúp chị. Vì chị quá tốt cùng em.

Mục-Niệm-Từ thẹn thùng cúi mặt nói nhỏ nhỏ :

— Đâu có gì can hệ mà em hỏi.

Hoàng-Dung liền thoáng nói :

— A quên, em đưa chị ra mắt Hồng-Thất-Công lão tiên bối nhé.

Mục-Niệm-Từ mừng rỡ đáp :

— Hay lắm, em đưa chị lại bái kiến Hồng sư phụ đi.

Hai người nắm tay nhau đứng dậy. Trình Hinh từ trên không có một miếng vỏ cây rơi xuống trước mặt, một bóng người lóang qua một cái rồi biến mất ngay.

Hoàng-Dung vội chạy lại lượm vỏ cây nhìn thấy có khác mấy hàng chữ nhỏ. Nàng đọc :

— Hai con bé, nên thân mặt, đừng gây sự nhau mà bị đòn cả đấy. Nếu cãi lời sau chớ khóc dài.

Phía dưới có vẻ hiện một chiếc hồ lô.

Hoàng-Dung giật mình thất sắc nghĩ thầm :

— Nguy quá, lúc mình uy hiếp chị Từ, bắt chị ấy thề độc, trước sau đã bị Hồng-Thất-Công núp trên cây nhìn thấy cả. Trời ơi, nếu câu chuyện không thu xếp khéo léo chắc bị đòn to. Hừ hừ.

Hoàng-Dung kéo Mục-Niệm-Từ vào rừng tùng tìm Hồng-Thất-Công nhưng không thấy bóng ai hết.

Hai nàng đưa nhau vào khách sạn, khi ấy Quách-Tĩnh cũng tập xong. Chẳng vờ bước vào khách sạn, nhìn thấy có Mục-Niệm-Từ thì kinh ngạc lắm, vội hỏi :

— Mục thế tỷ ! Chị lại bạo giờ ? Còn chức vị sư phụ của tôi đâu rồi ?

Mục-Niệm-Từ đáp :

— Khi hai anh chị cưỡi ngựa đi rồi thì các vị cũng chia tay nhau liền. Họ hẹn sẽ cùng nhau tái ngộ tại lầu Yên-Vũ thuộc huyện Gia-Hung, đúng ngày rằm trung thu sắp tới.

Quách-Tĩnh buồn rầu nói :

— Chị thấy các vị có ai phiên trách gì tôi hay không ? Thật đáng buồn. Sau đó, chúng tôi đã trở lại, nhưng chức vị đã đi cả rồi, tìm mãi không ra.

Mục-Niệm-Từ mỉm cười nói :

— Quách thế huynh cứ an lòng, tôi đã ý thấy chức vị sư phụ không có ai trách gì thế huynh cả.

Tuy được Mục-Niệm-Từ cho biết, nhưng Quách-Tĩnh vẫn

không yên lòng, chàng cứ băn khoăn lo nghĩ suốt buổi sáng, mặt mày ngẩn ngơ ngồi thờ một chỗ chẳng nói chuyện cùng ai hết.

Lúc đó Hoàng-Dung và Mục-Niệm-Từ cùng nhau chuyển trở về rít. Hoàng-Dung kể lại từ lúc gặp gỡ Hồng-Thất-Công cho đến khi được người chủ nhân truyền võ nghệ.

Câu chuyện hàn huyên cứ kéo dài đến gần bữa ăn trưa chưa hết.

Mục-Niệm-Từ chép miệng thở dài nói :

— Anh chị thật là người có duyên phúc nhất trần gian nên mới được ngài dạy cho suốt tháng. Ngày trước ngài chỉ dạy cho em ba ngày, rồi tìm thăm hồ đi biệt dạng.

Hôm nay chị muốn gặp lại để bái kiến ngài cho thỏa nguyện.

Hoàng-Dung dùng lời an ủi :

Tuy vậy, nhưng lúc nào người cũng để ý giúp đỡ cho chị. Cứ xem những hàng chữ ghi trên chiếc vỏ cây thì rõ. Có lẽ người thừa rở em không có ác ý cùng chị, nếu không thì người đã xuất hiện ngay lúc đó rồi.

Mục-Niệm-Từ cũng nhận là có lý. Trong lòng nàng cũng thấy vui vẻ và an ủi được phần nào.

Quách-Tĩnh ngồi nghĩ vớ vẩn, nghe Hoàng-Dung nói, thấy lạ lùng liền hỏi :

— Bé Dung, sao em lại bảo với chị Niệm-Từ là em không có ác ý ? Chuyện gì lạ vậy ?

Hoàng-Dung nhướn miệng cười nói cho xuôi chuyện :

— Ô, việc của chị em bạn gái, anh hỏi làm quái gì cho mệt.

Mục-Niệm-Từ vui miệng nói :

— Có em tôi sợ tôi... tôi...

Mục-Niệm-Từ nói tới đây mặt cô đỏ mặt ú ớ. Hoàng-Dung đưa tay vào nách cô lét, hai chị em ôm nhau cười rũ rượi.

Hoàng-Dung vừa cười vừa đáp :

— Chị giỏi cứ nói đi, thà chết đấy !

Mục-Niệm-Từ lắc đầu nói :

— Thôi không nói nữa. Bây giờ nếu cô em bắt ta thề, thì ta xin thề liền.

Hoàng-Dung mặt cô quá đưa tay bịt miệng nàng lại. Nàng sợ Niệm-Từ vui miệng nói toét ra, Quách-Tĩnh sẽ biết rõ chuyện ghen bóng gió của mình thì xấu chết.

Hai người cùng nhau cười nói rộn tan có chừa thân mặt làm.

Hoàng-Dung cười nhiều, thêm mặt cô nua đôi má ứng hồng xem càng lâu càng đẹp.

Quách-Tĩnh lo say sưa nhìn nàng quẹo, hỏi nữa.

Cơm nước xong xuôi, cả ba người, Hoàng-Dung, Quách-Tĩnh, Mục-Niệm-Từ cùng nhau lững thững ra phía rừng tùng ngấm cảnh hóng gió.

Đọc đường, Hoàng-Dung hỏi Mục-Niệm-Từ xưa kia đã gặp Hồng-Thất-Công và được ông truyền dạy võ nghệ như thế nào?

Mục-Niệm-Từ kể lại:

— Hồi chị còn nhỏ đi theo đường phụ đến đất Biện-Lương ở trọ tại một khách sạn.

Khi đó, đường phụ bạn đi xa có việc cần. Chị ở nhà một mình. Vì sợ lạ quê người, chị không tiện đi đâu, đứng trong nhà nhìn bọn con nít đang nô đùa để giải khuây.

Chợt chị thấy có hai người ăn mày bị ai đánh bị thương nằm quay ra đất. Thiên hạ qua lại đều lảng tránh cả, không ai dám đến hỏi han vì sợ tội liên can.

Hoàng-Dung hỏi:

— Rồi chị lại xúc thuốc họ chứ gì?

Mục-Niệm-Từ đáp:

— Chị có biết thuốc men gì đâu mà xúc. Thấy tình cảnh đáng thương hại, chị đỡ họ về phòng, dùng nước nóng rửa cả vết thương, lấy vải sạch buộc cần thận.

Một chặp sáu đường phụ chị đi về trông thấy, người thì thở ra, rồi khen chị có lòng hảo tâm, giống như tấm của mà chu ngày trước. Đoạn, người đưa tặng mỗi người một lượng bạc để đi nơi khác mua thuốc xúc. Hai người ăn mày tạ ơn ra đi.

Hai tháng sau, chị đến huyện Tín-Dương, gặp lại hai người hành khất này, khi đó họ đã lành bệnh, họ vốn về đón cha con chị vào một cỗ miếu bên cạnh, để ra mắt. Hồng-Thất-Công tiến tới.

Tuy người không hề xưng danh, nhưng chị cũng biết được đây là vị chúa tể giới ăn mày.

Người có lời ngợi khen chị và đồng ý dạy chị vài ngón võ «phá ngọc quyền».

Suốt ba ngày tập luyện, chị đã thuộc xong hết thể võ này. Qua ngày thứ tư, chị lại chỗ miếu cũ, thì người đã đi mất không một lời từ biệt.

Từ đó đến nay chị chưa bao giờ gặp được mặt người để tạ ơn dạy dỗ.

Quả đúng như lời Vương đạo trưởng đã ví: Hồng-Thất-Công gần bởi chẳng khác một con giao long, khi ẩn khi hiện, chẳng biết đầu mà đuôi.

Hoàng-Dung nói:

Hồi em được duyên phận may mắn nên người dạy cho hơn một tháng rồi. Đến nay sự hiểu biết cũng đã khá khá. Nếu chị muốn, xin nán lại đây mươi hôm, em sẽ đem những cái gì hiểu biết truyền lại cho chị.

Sau này đâu Hồng-Thất-Công có biết, chắc cũng không nỡ là lấy em, vì người thường hại đứa em như con ruột.

Có một điều lạ là người nhất định không chịu nhận là đệ tử, chỉ xem chúng em như bạn vong niên. Có một lần, trước khi từ biệt, Quách ca có lấy người để tạ ơn dạy dỗ, thì người không nhận và đã lấy lại bốn tay để trả lễ.

Mục-Niệm-Từ đáp:

Xin cảm ơn em đã có lòng chĩa cớ. Nếu ngày thường đâu em không bảo, chị cũng nán lại để được sống gần bên em một thời gian. Ngờ vì hiện nay chị có một câu chuyện tâm tình cần giải quyết. Câu chuyện này có liên hệ sâu xa đến cả cuộc đời của chị nên không thể xem thường mà xao lãng được.

Mục-Niệm-Từ tuy có vẻ dễ dãi lễ độ và hiền lành, nhưng lời lẽ vô cùng cương quyết, nói năng biết đón trước, rào sau vô cùng chu đáo, không hề có điều gì sơ hở.

Hoàng-Dung muốn dò hỏi cho biết câu chuyện tâm tình của bạn. Nhưng nhìn lại mặt nàng thấy thần sắc vô cùng trang trọng, nên phàm chưa tiện hỏi? Nàng khéo léo hướng qua câu chuyện khác để giúp cho bạn khuấy khỏa tâm sự rồi sau này sẽ tùy cơ ứng biến.

Đến đêm, hai nàng cùng ngủ chung một giường. Hoàng-Dung cuộn chiếu trùm kín mít từ đầu đến chân, chỉ chừa một tý nơi cặp mắt lên nhìn ra ngoài.

Nàng lẩn vào mé trong và giả vờ ngủ ngáy ồ ồ, nằm không cựa cựa.

Mục-Niệm-Từ nằm nghiêng, nhìn ngọn đèn chong trên bàn, trần trọc mãi, lòng ngồn ngằng trăm mối tơ vò, không ngủ được.

Đêm đã khuya, Mục-Niệm-Từ se sẽ nhìn vào, thấy Hoàng-Dung đã ngủ vang. Nàng giả vờ xoay qua trở lại và tăng lảng mấy cái.

Sau cùng thấy Hoàng-Dung vẫn ngủ mê nên nàng rón rén ngồi dậy xây lưng trở vào.

Hoàng-Dung theo dõi, thấy vậy cũng rón rén mở mắt nhìn theo.

Nàng trông thấy Mục-Niệm-Từ đưa tay vào bọc lấy ra một vật gì rồi cầm mẫu mà xem mãi.

Hoàng-Dung rón rén nhón mũi nhìn qua vai nàng, trông thấy Mục-Niệm-Từ đang mân mê một miếng gì màu sắc lờ lợt. Nhìn kỹ thì biết là một mảnh gốm. Mục-Niệm-Từ hết vuốt ve rồi cầm phất qua phất lại để nó đưa một mùi, về mặt tươi hẳn lên.

Thình lình Mục-Niệm-Từ quay lại. Nhưng Hoàng-Dung đã nhẹ nhàng nằm im như cũ.

Tuy nằm nhắm mắt nhưng Hoàng-Dung thấy lòng xót xa trăm mối chẳng hiểu ra sao.

Thình lình có tiếng động và hơi gió phất phơ. Hoàng-Dung lên liếc qua, thấy Mục-Niệm-Từ đã đứng dậy. Nàng cầm miếng gốm múa mấy vòng rồi vạt ngang lên vai. Dưới bóng đèn Hoàng-Dung thấy đó là một vật áo gốm tuyệt đẹp.

Bây giờ Hoàng-Dung mới hiểu.

— A ra thế ! Té ra cô đã có tình ý từ khi ấy vô chiều phước. Chính miếng gốm này là một mảnh vật áo gốm của Hoàng-Nhan-Khang do nàng đã xé được. Mỗi tình văn vương từ dạo ấy đây mà ! Như vậy vấn đề tâm sự cũng chỉ là vật này mà thôi.

Hoàng-Dung tiếp tục theo dõi. Bỗng thấy Mục-Niệm-Từ lấy mảnh gốm đưa lên lau miếng, nó nụ cười duyên. Chắc cô lẽ nàng đang nghĩ tới khi bị chàng bắt được, bẻ gọn vào lòng. Rồi nàng vút qua một bên; về mặt buồn buồn, cô lẽ đang suy tư vì sự chia cách. Phút chốc Mục-Niệm-Từ vung ra một quyền, đá luôn một cước, cô lẽ nàng đang nghĩ đến thái độ khinh bạc của chàng đây chăng...

Quả Hoàng-Dung đã đoán không sai tí nào. Mục-Niệm-Từ có bao nhiêu lần khúc suy tư trong lòng thấy đều bọc lộ trên dáng điệu cả. Hoàng-Dung quá ranh mãnh, chỉ như bóng bắt gió được liền.

Hoàng-Dung càng thích chí càng giả bộ ngây thật to. Tay vẫn gác lên tựa trán, che bớt đôi mắt.

Thình lình Mục-Niệm-Từ chạy sát lại giường, cúi nhìn Hoàng-Dung. Hoàng-Dung đoán nàng thêm chứng minh thừ hay ngộ, nên vội vàng nhắm kín mắt lại, cố thờ đều đặn hơn nữa.

Bỗng Mục-Niệm-Từ làm bầm :

— Em tội tình tươi như nàng tiên nữ, ló lộ như đóa hoa

hồng, tâm hồn thơ thái chẳng bợn chút suy tư. Quả anh Quách-Tĩnh vô cùng tốt phước, mới được một cô vợ đáng yêu như thế này.

Thếng nói vira im, Hoàng-Dung nghe có tiếng giầy đi rón rén, rồi trong chớp mắt, bóng nàng đã biến mất vào màn đêm đen tối.

Hoàng-Dung động tâm tò mò, vội vàng ngồi dậy, vờ chiếc áo choàng tung mình dùng kính công đuổi theo.

Xa xa trên đường lộ, một bóng mờ loang loáng ẩn hiện hay nhanh như chớp về hướng Tây.

Nàng cũng triển khai kính công, lao mũi bay theo vùn vụt.

Hoàng-Dung bản lĩnh cao hơn Mục-Niệm-Từ, nên không mấy chốc đã đuổi kịp. Nàng dừng bót tốc lực đi cách xa độ một trăm bước để khỏi bị phát giác.

Mục-Niệm-Từ đi mãi về phía trung tâm thị trấn, đến một ngôi nhà khá to và rộng rãi.

Đối với tòa nhà đồ sộ này, Hoàng-Dung không xa lạ gì. Hoàng-Dung ngày ngày đi chợ, nàng đã biết đây là tòa nhà của quan chỉ huy thủ phủ họ Tường.

Hoàng-Dung ngạc nhiên quá tự nghĩ :

— Chỉ Mục-Niệm-Từ đến đây có dụng ý gì, hay... hay muốn làm nghề đạo chích ? Vô lý quá ! Chỉ ấy cô về bí mật khổ hiểu thật. Chỉ không quen nghề này cơ mà ! Nếu rủi thiếu tiền, sao không nói thật công ta, để đi như vậy ư ?

Hoàng-Dung vào trở thuật kính công bám sát Mục-Niệm-Từ. Một lát sau nàng đã nấp trên mái cao chót vót của tòa biệt thự.

Bên phía Trường-phủ, đèn thấp sáng choang, linh gác cạnh phòng cần mật. Hai bên cửa vào có đôi lồng đèn bằng thủy tinh khắc chữ màu vàng chói rục rục.

« Đại - Kim - Quốc, Khâm - Sát »

Khi Mục-Niệm-Từ vira đến hậu viên thì dừng lại. Nàng lướt một mảnh ngói ném trước đờ đường, đứng theo quy luật trong giới giang hồ đại đạo.

Hoàng-Dung bước nhẹ theo sau. Một lát, Mục-Niệm-Từ đứng chân trước một hiết thự cỡn thấp đèn, đợi qua mấy bức mảnh the chiếu thẳng ra ngoài.

Ở trên cao nhìn xuống, Hoàng-Dung trông thấy một bóng

người đàn ông chấp tay sau lưng đi bích bộ qua lại trong phòng có vẻ đang suy nghĩ.

Mục-Niệm-Từ vừa nhìn thấy bóng người ấy, bỗng đứng lạng người không cử động, hình như đang bị thôi miên.

Hoàng-Dung sốt ruột quát nghĩ thầm :

— Sao chị này lại quá chậm chạp làm vậy. Còn suy nghĩ gì nữa ? Sao không nhẩy vào điềm cho nó một huyết có mau không ?

Nàng tụt xuống, thiu một lối khác đến gần cửa vào. Nàng định bụng nếu cần sẽ giúp thêm một tay cho mau được việc.

Rồi nàng lại nghĩ :

— Hay là ta vào trước, điềm huyết tên này, gây ngạc nhiên cho chị ấy, có lẽ thú vị đấy.

Nàng chưa thực hiện ý định, bỗng cánh cửa mở toang, một người hấp tấp bước vào cúi đầu làm lễ cùng người đàn ông ấy và thưa rằng :

— Bẩm đại nhân, vừa được cấp báo rằng Nam triều đặc phái viên quan chỉ huy sứ các lộ quân Đoàn Trương-quân, sáng mai sẽ đến đây tiếp đón đại nhân thiên sứ.

Người ấy thản nhiên gật đầu không đáp lại.

Hoàng-Dung nghe xong nghĩ bụng :

— Có lẽ người đàn ông kia là khâm sứ nước Kim. Hôm nay chị Mục-Niệm-Từ đến đây chắc phải có chuyện gì rất quan trọng. Chị đã thành thật báo mình là có chuyện tâm tình khêu thuyệt. Ta cố chờ xem ra sao. Nếu hấp tấp tui vô tình làm hư việc lớn của chị thì nguy hại quá.

Nhưng ít ra ta cũng cố tìm xe cho ra được cái bản mặt của tên sứ Kim này. Nếu cần, ta sẽ chờ cái quân cướp nước một mũi kim chằm cho biết mùi.

Nghĩ xong, nàng lướt đến cửa sổ đối diện với người này.

Nàng rút dao ngà mũi khoét một lỗ nhỏ trên bức rèm cửa, đưa mắt nhìn vào. Bỗng nàng sững sờ suốt kêu một tiếng. Thì ra viên khâm sứ chẳng đi xa lạ, mà chính là Tiều-Vương-Gia Hoàng-Nhan-Khang. Ý mặc áo đại hồng bào, mặt đẹp như ngọc, tư thái hiên ngang thanh nhã, tay cầm một ống ngòi đen đen như thanh củi, vừa lau vừa cò. Thỉnh thoảng y ngước mặt nhìn trần nhà có vẻ suy nghĩ hung hãn.

Hoàng-Dung chờ khi Hoàng-Nhan-Khang bước vào gần đèn mới nhìn thấy vật ấy là một cái mũi giáo đã gãy, dài gần một thước.

Hoàng-Dung chợt nhớ ra mũi giáo này nguyên lai di vật của hào kiệt Dương-Thiết-Tâm, cha đẻ của Hoàng-Nhan-Khang. Khi gặp Dương-Thiết-Tâm lên vào Vương phủ bắt cóc Bao-Thị Vương phi, Hoàng-Nhan-Khang đã dùng giáo này đâm cha, bị Dương-Thiết-Tâm gạt gãy.

Di vật này nhất định phải có liên hệ cùng Dương-Thiết-Tâm và Mục-Niệm-Từ.

Té ra hai người đã có tình ý hứa hẹn cùng nhau từ trước. Nàng thì mẫn mề mau lo gấm, còn chàng thì ụ yếm lưới-giáo này, mà quên cả ăn ngủ.

Giờ đây họ chỉ cách nhau một bức vách, sao chưa vào gặp nhau tâm sự còn giữ bộ rình mò làm chi nữa ?

Hoàng-Dung nghĩ đến đây bỗng bật cười lên một tiếng. Lúc biết lỗ mồm với ngưng nhưng chẳng kịp nữa ?

Hoàng-Nhan-Khang vừa nghe tiếng cười vội vàng thôi tắt ngọn đèn và quát lớn :

— Kẻ nào đó, nói mau ?

Hoàng-Dung lẹ như mũi tên bay lao về phía Mục-Niệm-Từ, vòng luôn hai tay thành quyền, chông cả thân hình Mục-Niệm-Từ, niệm huyết theo lối «nghịch mã» trong 72 thế võ cầm nã của phái Võ lâm lẹ như chớp chớp.

Mục-Niệm-Từ muốn đưa tay chống đỡ nhưng đã cứng đờ, cả người mềm như con bún.

Hoàng-Dung cười hề hả bảo :

— Chị đừng sợ hãi, em đây mà. Em giúp chị mau gặp mặt tình nhân để đem đạo cho thỏa tình mơ ước. Thôi, đứng c lệ nữa nhé.

Lúc ấy Hoàng-Nhan-Khang đã bước ra khỏi cửa, vừa nghe thấy tiếng, Hoàng-Dung liền thoáng nói :

— Đó, ý trung nhân đã ra đón chị đó. Mau lại mà đón nhau đi.

Hoàng-Nhan-Khang chưa kịp định thần, đã thấy một thân hình đen bà mềm nhũn của ai ngã vào tay mình. Chàng ngạc nhiên nhưng cũng vội đưa tay đỡ.

Lúc ấy Hoàng-Dung đã phi thân ra xa và ngồi lại nói :

— Chị ơi, em đã khải huyết cho chị lại rồi đấy nhé. Xin chúc anh chị vui về đêm nay.

Hoàng-Nhan-Khang nghe có người thích khách, vội lái xa quay trở lại hỏi :

— Ai đó, cô là ai.

Mục-Niệm-Từ đáp :

— Anh không nhận ra tôi sao ?

Nghe tiếng nói quen quen, Hoàng-Nhan-Khang định thân như kỷ. Chàng run run, cất giọng cảm động hỏi :

— À, Cô. Té ra là cô.

Mục-Niệm-Từ nói thêm :

— Quảng trường, Tý vũ chiều thân !

Hoàng-Nhan-Khang chưa dám bước đến gần hỏi thêm :

— Còn ai nữa không ?

Mục-Niệm-Từ đáp :

— Có, nhưng nàng đã về rồi. Cô ấy đi theo mà tôi không biết. Hoàng-Nhan-Khang vội dốt đèn lên và nói :

— Xin mời cô nương vào phòng chơi.

Mục-Niệm-Từ e lệ bẽn lễn bước vào. Nàng nhìn khắp nơi thì có một chiếc ghế bành thiết lớn. Nàng suy nghĩ cái đèn ngồi.

Dưới ánh đèn, Mục-Niệm-Từ lộ lộ mặt sáng như trăng chiếu dung nhan tuyệt đẹp. Hoàng-Nhan-Khang bất giác thấy lòng se se rung động và khẽ hỏi :

— Chàng hay, đêm hôm cô nương vào đây có mục đích gì cần gặp tôi.

Mục-Niệm-Từ cúi gằm, cúi mặt không đáp.

Hoàng-Nhan-Khang nghĩ lại ngày nay song thân đều cõi trần trôi cũng vì mình mà ra cả. Mục-Niệm-Từ chỉ còn lại mình chờ vợ chiếc bóng. Chàng bỗng thấy động lòng thương cảm chẳng nỡ nặng lời, nên ôn tồn nói :

— Em à, cha mẹ chúng ta đã chẳng may cưới hạc quy em về nhà anh mà ở. Chúng ta xem nhau như ruột thịt.

Mục-Niệm-Từ đáp :

— Cha tôi chỉ là nghĩa phụ chứ không phải là cha đẻ. Cũng vậy mà tôi vẫn giữ họ Mục, không cải lại họ Dương.

Hoàng-Nhan-Khang lạnh trí hiểu ngay. Chàng nhỏ nhẹ nói :

— À, như vậy là đêm nay em muốn gặp anh, để tỏ bày ý kiến ấy.

Chúng ta có tình cùng nhau, nhưng chẳng phải máu mủ ruột thịt. Như vậy càng hay phải không em.

Nói dứt lời Hoàng-Nhan-Khang đưa tay nắm lấy tay nàng kéo gần, miệng cười mơn, khoái trá.

Mục-Niệm-Từ vội giật lại nhưng không được. Nàng cứ để yên tay mình trong tay Hoàng-Nhan-Khang mặt đỏ ửng, thẹn thưỡng đỏ xuống đất.

Thấy Mục-Niệm-Từ ngoan ngoãn không từ chối Hoàng-Nhan-Khang đã thấy tim đập rộn rã trong lòng ngực. Chàng kéo ghế lại ngồi lên, để nàng lên đùi.

Tay trái vẫn giữ chặt cổ tay Mục-Niệm-Từ, tay mặt quàng qua ngực, đưa miệng vào sát tai nàng thủ thủ :

— Ôm em chuyển này là lần thứ ba. Em còn nhớ không em ?

Đầu tiên trước mặt bà quân thiêu hạ trước vũ trường, lần sau có một cô bạn thân chứng kiến, và lần này giữa căn phòng vắng vẻ, chỉ một mình đôi ta ! Đêm nay chỉ có một ngọn đèn và chứng kiến cho tình chúng mình nghe em !...

Mục-Niệm-Từ khẽ dạ một tiếng rồi nín thở. Trước bao nhiêu chỉ đu yếm, lời nói du dương ngọt ngào của ý trung nhân, nàng cảm thấy cõi lòng rộn rã. Con người mà nàng hằng mơ ước, đêm nay lại được má tựa vai kề.

Dường tơ đứt quãng nay được nối liền, nàng có cảm giác lâng lâng như đắm chìm trong giấc mộng.

Yêu lặng lẽ một lúc, Hoàng-Nhan-Khang lại nhỏ nhẹ hỏi :

— Em yêu dấu của anh ! Tại sao em tìm được tôi đây ?

Mục-Niệm-Từ thờ thờ nói :

Hôm đã theo dõi anh từ khi anh về chân vào đất Bắc-Kinh. Đêm đến em hằng phi thân trên mái ngói nhìn sang nhưng ngưỡng chưa dám gặp.

Hoàng-Nhan-Khang nghe Mục-Niệm-Từ kể lẽ thì quả có tình cảm mãnh liệt đậm đà mà mình thờ ơ nào hay biết. Bây giờ hiểu

được lòng nàng, chàng cảm động không xiết kể. Chàng đặt nàng vào lòng; đôi đầu đặt một cái hôn nồng nàn trên má phình phình đỏ.

Hơi thở hồi hộp nồng nàn của đôi trai gái yêu nhau như muốn hòa lẫn thành một âm điệu nhịp nhàng. Cả hai trằn ngực trong sóng nhạc yêu đương, tâm hồn vào tận như đang chơi với trên sóng gió ba đào.

Một lát sau, Mục-Niệm-Từ âu yếm nhìn thẳng vào đôi mắt Hoàng-Nhan-Khang thốt ra một câu thật chí tình và tha thiết:

— Thân em ngày nay không cha, không mẹ, quyền thuộc của em chỉ có ai. Trên đường đời chỉ còn một mình anh yêu thương duy nhất. Xin anh đừng phụ bạc em mà tội nghiệp, nghe anh.

Hoàng-Nhan-Khang siết chặt nàng vào lòng, hôn một hơi dài trên đôi má đỏ mọng rồi hỏi nhỏ bên tai qua làn hơi thở dồn dập:

— Em đừng lo nữa, từ nay anh là vật sở hữu của em. Mọi em cũng thuộc về anh lâu dài mãi mãi. Em có bằng lòng không?

Mục-Niệm-Từ vô cùng sung sướng. Nàng lim dim cặp mắt đem huyền nhìn sát vào mặt tình quân, như muốn đọc hết những bí ẩn của lòng nhau rồi nàng sẽ gạt đây.

Dưới bóng đèn rực rỡ, Mục-Niệm-Từ là hiện thân của thôn quê nữ. Mắt nàng sáng rỡ được màu hồng thắm, đôi môi đỏ thắm như san hô, làn da mịn mơn, suối tóc đen huyền, càng trông càng đẹp. Hoàng-Nhan-Khang nhìn nàng mà lòng tình dào dạt hốt nhiên không kềm hãm nổi. Chàng cảm thấy không tự chủ nổi lòng muốn nên từ từ đứng dậy, dịu tình nhân vào chiếc bồng bên cạnh.

Mục-Niệm-Từ cũng cảm thấy tâm hồn tê tái qua những chiếc hôn đắm đuối và bao nhiêu sự mơn trớn của tình quân. Nhưng trong lúc sắp đứng trên vực sâu của tình ái, nàng thấy lơ mơ bóng dáng của song thân. Cả hai nghiêm nghị nhìn nhau với dáng điệu vô cùng sâu nã.

Bỗng nàng nhớ lại thân thế và tương lai của người con gái cho nên bản năng tự vệ bỗng trở lại. Trong giây phút mê ly này tưởng tượng đến nét mặt ngày thơ hồn nhiên của Hoàng-Dương và cử chỉ đường đường chính chính của Quách-Tĩnh nên thấy đau nhói trong tim. Nàng cảm thấy người mình yêu có cử chỉ quá khinh bạc phũ phàng, không xứng đáng để đối xử với người họ trăm năm tơ tóc.

Nàng cố đem hết nghị lực, vận sức vào người, vùng lên một cái thật mạnh. Hoàng-Nhan-Khang đang mê ly bỗng bị dội qua một bên, nên rất ngạc nhiên vội chồm lại, hai tay chụp lấy nàng ôm chặt. Mục-Niệm-Từ lặn qua tránh khỏi. Hoàng-Nhan-Khang vội được một vật áo, nhưng Mục-Niệm-Từ cũng giẫy sứt ra luôn.

Mục-Niệm-Từ cảm thấy như mới trải qua một cơn giông tố phũ phàng. Thân nàng lạnh như vừa thoát khỏi bị lặn vào đồng bùn nhơ. Nhìn thấy Hoàng-Nhan-Khang đôi mắt đỏ rực, nét mặt bưng bưng, nàng hồn hồn trách:

— Sau anh xử đối xử cùng em như vậy. Dầu chúng ta đã thuộc về nhau, nhưng trước sau cũng phải chờ đợi việc hôn nhân cho xong đã chứ. Lẽ nào lại đi ăn sổi ở thì như thế này cho được.

Hoàng-Nhan-Khang làm thinh, đứng vuốt lại mấy nếp áo bị nhàu, rồi từ từ bước lại choàng vai Mục-Niệm-Từ. Làn này chàng đi chuyển thuật mờ mịt, chánh trị, không phũ phàng như trước nữa, dò khéo:

— Anh thế lấy em làm vợ. Nếu sau này anh có lòng phụ bạc, xin chịu nạn giuồng đao búa tan nát. Vậy em đã hài lòng và tin anh chưa?

Mục-Niệm-Từ vội đưa tay bịt miệng tình quân cương quít nói:

— Em có buộc gì đâu mà anh đã nặng lời thế thối như vậy không nên. Miến chúng ta tin nhau là đủ rồi.

Hoàng-Nhan-Khang nắm tay nàng nói nhỏ:

— Nếu em tin tưởng vào anh thì xin xem tối nay là đêm động phòng huê chúc nghe em?

Mục-Niệm-Từ nói:

— Em tin lắm, nhưng xin chờ đợi.

Hoàng-Nhan-Khang đầu lòng không nói nữa, ôm xác nàng, để ngựa trên giường một lần thứ hai.

Mục-Niệm-Từ đã rút kinh nghiệm trước, thủ hai tay trước ngực che tất cả những nơi hiểm yếu, quyết chống lại bàn tay phũ phàng của con người thiếu suy nghĩ. Nhưng Hoàng-Nhan-Khang đã cố dụng tâm cho kỳ được nên đưa hết khí năng về võ thuật không chể chững được nàng. Sau cùng Mục-Niệm-Từ vận dụng hết hỷ phần công lực vùng mạnh một cái chạy vút xuống giường đến giật lấy mũi giáo nhọn hoắt kê vào cổ, nàng vừa khóc vừa nói:

— Nếu chàng quá bức bách, em xin chết ngay lập tức.

Hoàng-nhan-Khang đã bị ma tinh ám ảnh, toàn thân lửa dục bốc phừng phừng không kềm, hăm dọa nữa. Nhưng thấy cử chỉ quá quyết liệt của Mục-niệm-Từ chàng cũng phải dịu giọng nói:

— Nếu không bằng lòng sẽ bàn bạc lại cùng nhau, hà tất em phải làm như vậy.

Mục-niệm-Từ khóc như mưa, vừa khóc vừa nói tức tưởi:

— Mặc dầu em là đứa gái phong trần nổi, không cửa không nhà, nhưng không phải hạng lông lọng tác孽, mà em má gà đờng. Từ nhỏ em cố học qua chút ít chữ nghĩa, thành hiền nên đã hiểu thế nào là tiết trinh đức hạnh. Nếu anh như lòng đòi tưởng đầu chết em chẳng dám quên ơn. Khi anh thất tình xem em như người vợ duy nhất, thì đêm tân hôn mới bẻ khóa động đào.

Nếu anh chỉ muốn xem em như món trò chơi để tìm cái vui nhẹ dục trong chốc lát thì thà em nhờ cái chết để vẹn nghĩa trọn tình. Em không thể nào chịu nổi với tâm thân đã hoen ố trước khi bước chân về nhà chồng. Dầu mắt tiết cùng anh cũng thế.

Mục-niệm-Từ vừa khóc vừa nói Nàng nói qua giọng nước mắt nhưng rõ ràng từng tiếng một, học lộ cả sự nhất quyết và thành thật tận đáy lòng. Những câu nói của nàng có khác nào lời chuông cánh tình đã dội vào đầu Hoàng-nhan-Khang. Hoàng-nhan-Khang bàng hoàng tỉnh ngộ, vừa mừng vừa kính mến người yêu.

Chàng xô đuổi hết những ý muốn đen tối ăn căn đáp lại:

— Niệm-Từ em, anh đã vì quá yêu em nên đã có nhiều cử chỉ nóng nảy đáng chê. Em đừng chấp và tha lỗi cho anh nhé.

Anh xin hứa chờ đến đêm động phòng hòa chúc để được đẹp tình em.

Bây giờ chúng ta tạm xem nhau như tình ruột thịt để cho em đỡ thấy cô độc lẻ loi em nhé!

Mục-niệm-Từ gạt nước mắt, nhướn miệng cười tươi như hoa nở, thiết tha đáp:

— Em sẽ trở về quê cũ của nghĩa phụ ở Ngưu gia-thôn, sớm chiều chờ đợi tin anh. Anh cố nghĩ tình em, xin cứ cho mỗi lái tới quê nhà tìm em anh nhé.

Một lúc sau khi câu nói trước đã thấm thía vào lòng người yêu, Mục-niệm-Từ nói tiếp:

— Nếu cả đời anh không đến, em nguyện chờ anh suốt cả một đời.

Đời của kẻ vô duyên bạc phước này chỉ trông cậy và tin tưởng vào một mình anh mà thôi anh nhé!

Càng nghe nàng nói những câu chí tình, Hoàng-Nhan-Khang càng cảm động thấm thía. Chàng vội ăn căn đáp:

Em đừng nghi ngờ chớ lòng anh nữa. Một lời đã hứa, anh đâu dám quên. Sau khi đi công cán trở về, anh sẽ thân hành về Ngưu gia-thôn đón em đây.

Mục-Niệm-Từ mặt hoa hơn hờ, nở nụ cười thỏa mãn gật đầu. Đoạn nàng đứng dậy bái biệt tình nhân rồi quay mình cất bước.

Hoàng-Nhan-Khang bàng hoàng như vừa mất viên ngọc quý lật đật đứng dậy chạy theo nói:

— Khoan đã em. Em hãy nán lại một chút, anh còn chút việc muốn tỏ bày cùng em.

Mục-Niệm-Từ quay đầu nhìn lại. Chàng nàng vẫn bước dồn và lấy tay vẩy vẩy, miệng mỉm cười từ tạ hôn phu.

Hoàng-Nhan-Khang bồi hồi đứng sững, thần trí biến loạn không biết làm sao hơn, chỉ biết ngầu ngơ đưa mắt nhìn theo bóng dáng của người yêu thoăn thoắt vượt tường, lao vút vào màn đêm đen ngịt.

Gần nửa giờ qua Hoàng-Nhan-Khang đứng sững bên ngưỡng cửa, suy nghĩ mông lung như vừa trải qua cơn ác mộng mới thức giấc ra, mơ tưởng lại bóng người đẹp trong cơn mơ. Chàng đưa mắt nhìn trong bóng đêm chỉ thấy những vì sao nhấp nháy và tiếng xa vắng lại mấy tiếng trống cầm canh.

Ngoài vườn hoa, một làn gió thoảng qua làm rung động mấy đóm tiêu vũ, lả lả xoay khúc chàng giật mình, chợt tỉnh trở về với thực tại.

Đôi mắt đăm chiêu Hoàng-Nhan-Khang thần thờ bước vào phòng đưa tay nắm lấy ngọn giáo gậy còn để trên thành ghế. Chàng nhìn mẹ ngọn giáo còn đầm đìa giọt lệ của người yêu. Không khí trong phòng còn phảng phất mùi thơm của da thịt hàng đêm.

Nghĩ lại sự việc vừa rồi, Hoàng-Nhan-Khang còn luyến tiếc vừa qua một giấc mộng hoàn lương. Chàng bước lại giường

thấy còn rơi rớt mấy sợi tóc của nàng khi nflu kéo chàng đi chụm
trúng.

Hoàng-Nhan-Khang âu yếm mấy sợi tóc ông như tơ, khoanh
lại thành một cuộn nhỏ đem bỏ vào một cái túi lụa sen cùng với
chiếc hài nhỏ nhỏ đã lấy từ lúc gặp gỡ ban đầu để làm kỷ vật. Lúc
ấy Hoàng-Nhan-Khang chỉ cốt để cho vui, chứ trong ý chàng đâu
có nuôi vọng tưởng con vua đi lấy một con gái thường dân mãi mãi
Không ngờ ngày nay chuyện hồng đũa đã sắp biến thành sự thật.

Sau lần gặp gỡ cuối cùng, Hoàng-Nhan-Khang đi nhìn thấy
nơi Mạc-Niệm-Từ tất cả những đức tính của một người vợ tốt.
Lòng hiếu hạnh, nghĩa khí, thủy chung của nàng đã khiến cho
chàng cảm động và đem lòng thương mến quyết tâm cưới nàng
làm vợ.

Càng suy nghĩ càng thấy đặc chí. Hoàng-Nhan-Khang tự cho
mình là người đàn ông có nhiều hạnh phúc nhất đời.

Thế rồi trong đêm đó, vì khăm sai toàn quyền quyết của Đại-Kim-
quốc trần trọc thâu canh không hề chớp mắt. Lúc nào hình ảnh
người yêu cũng lớn vồn trong lòng. Mắt tuy nhắm nhưng hồn
chàng lang lang mãi trong giấc mộng tái đáo thiên thai tìm hạn ngọc.

Tất cả ảo tưởng này đã dồn cả vào tâm trí chàng trai mới
bắt đầu biết yêu khiến trái tim chàng phải rung động theo những
nguồn cảm xúc mới từ đây.